

Adventes Vēstis

2012. gada decembris, #12 (202)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
BRĪVPRĀTĪGS
LABDARĪBAS
DARBS

PAR SEMINĀ-
RU "LAIMĪGAS
ĢIMENES
NOSLĒPUMI"

PĀRDOMAS:
CILVĒKS DOMĀ,
DIEVS DARA

KĀDI PASĀKU-
MI IR PLĀNOTI
JAUNAJĀ 2013.
GADĀ?

INTERVIJA
AR MĀCĪTĀJU
ANDREJU
ZILGALVI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Pārdomas	14
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Ģimene	20
Liecība	21
Aktuāli	23

“Viņā mums dota piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības.” (Efez.1:7)

Vai esi ievērojis, cik ātri Tu izsaki spriedumu par citu trūkumiem, tajā pašā laikā pieļaujot daudz lielākas kļūdas savā dzīvē?

Pāvils runā par “bagāto žēlastību”, ko Dievs dod mums visiem. Tā ir vēsts, kura tieši katra gada noslēgumā skan biežāk nekā citā laikā. Tā skan Ziemassvētku dievkalpojumos un Jaunā gada laimes novēlējumos.

Bet mēs nelietīgi izmantojam šo žēlastību, ja atsakāmies to attiecināt arī uz citiem. Jēzus teica: “...bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet...” (Mt.10:8)

Varbūt Tu domā, ka, parādot kādam žēlastību, Tu viņam izdari lielu pretimnākšanu un pakalpojumu? Varbūt Tu domā, ka, parādot žēlastību kādam nepelnīti, viņam vai viņai ar to tiek dota iespēja neko nemainīt? Varbūt Tu domā, ka vienkārša un praktiska žēlastības parādīšana nevienu neizglābs?

Patiesībā Tev par to nav jāuztraucas! Dievs ir Tas, Kurš apsolija visus vilkt pie Sevis. Mums Viņš noteica “mīlēt žēlastību...” (Mihas 6:8)

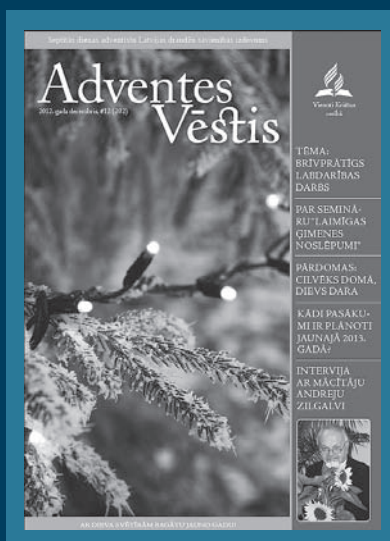
Lai Tev ir patiešām priecīgi šie Kristus dzimšanas svētki! Un brīnišķīgs, žēlastības pilns Jaunais 2013.gads!

Ivo Roderts
LDS Lauka sekretārs

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
www.shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Dieva rūpes par cilvēkiem

Atnācis 2012. gada noslēgums. Liekas, pavisam nesen iesākām šo gadu, pilni jaunu cerību un ideālu. Bija plāni, nodomi, vēlmes, apņemšanās. Pienācis laiks visu izvērtēt. Vai esam sasnieguši iecerēto, guvuši piepildījumu un gandarījumu? Vai esam pateicīgi, jo bijusi veiksmē? Sarūgtināti par neveiksmēm? Vai esam ko mācījušies? Katrs jau pats atbild šos un citus jautājumus.

Viens, ko var droši sacīt, lai kā mums katram ir veicies, Dievs ir bijis klātesošs mūsu dzīvēs. Un par to lai Viņam slava un pateicība, lai augsti teikts Viņa svētais Vārds! Tā jau faktiski arī ir vienīgā drošā garantija mūsu dzīvei. Pestīšanas drošība. Labi, ja varam pievienoties dziesminieka Dāvida izteiktajai pateicībai: „Teici to Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu! Teici to Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis! Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas. Viņš izglāb tavu dzīvību no pazudināšanas un vainago tevi ar mīlestību un žēlastību.” (Ps. 103:1-4)

Pieminētais Psalmis atklāj Dieva rūpes par cilvēkiem. Protams, tās izteiktas mums saprotamās kategorijās un vārdos, jo Dievu jau patiesībā neviens nevar aprakstīt un pat ne to, ko Viņš dara mūsu dzīvē. Lasot tālāk šo Psalmu, mēs varam saprast, ka Dievs ir gan jauno, gan veco cilvēku Dievs. Viņš palīdz tiem, kas paši sev nevar palīdzēt. Vecās Derības laikā katrs skaidri saprata, ka tie ir atraitnes un bāreņi, svešinieki un nabagi. Dievs parāda žēlastību tiem, kas to nav pelnījuši. Dievs aiztur dusmas, neielaižas strīdos, bet dod svētību. Vairāk nekā mēs būtu to pelnījuši. Pat ja aizmirstam lūgt, Viņš mūs paēdina; ja aizmirstam pateikties, dod labu naktsmieru. Ja iegrīstam grēkā, Svētais Gars mūs pamāca un atgriež uz pareizā ceļa. Kad atsakāmies dot, Viņš dod bagātīgi. Kad křītam, Viņš mūs paceļ. Kad pievīlam sevi un citus, tomēr sauc par saviem bērniem.

Mūsu Dievs piedod visus grēkus, saprot mūsu vājības, jo ir mūsu Tēvs. Viņš atceras to, ka esam pīšļi un puteklī un tomēr savieno mūs ar mūžību. Tā ir atklāts Dāvida pārdzīvojums, un faktiski mēs, lasot šo Psalmu, jūtam, ka tiekam aizvesti pie Jēzus Kristus krusta. Tur pilnā mērā atklājas Dieva mīlestība un žēlastība. Domājot par aizvadīto gadu, jāsaka, ka draudze joprojām ir gan skaitliski, gan garīgi augoša. Tur, kur draudzes locekļi noliek malā savas personīgās ambīcijas, redzējumus, tur Dieva Gars pievieno jaunus cilvēkus, vietām pat tik daudz, ka jādomā par dievnama paplašināšanu. Parādās jaunas iespējas apliecināt Kungu Jēzu Kristu.

Prieks, ka ir mums cilvēki, kuri domā par jaunām metodēm un iespējām uzrunāt cilvēkus viņu vajadzībās. Alfa kursi, mazās grupas, pāru nometnes, pāru dienas, jauniešu ralliji, māmiņu un bēbīšu skolas. Visu nemaz nevar uzskaitīt.

Gribu pateikties arī tiem, kuri ir pielikuši pūles dievnamu celtniecībai un rekonstrukcijai. Saldus, Rīga, Daugavpils, Kārsava, Mazsalaca, Tukums, Liepāja, Ventspils – tās ir vietas, kur darīti lielākie darbi. Vajadzības ir joprojām. Steidzīgi jādomā par Alūksnes dievnama rekonstrukciju. Rindā gaida Ērgļu draudze, Aizkraukle. Jelgavas draudzes namam jāturpina renovācija.

Un tomēr, galvenais ir augt Kristū Jēzū, kļūt vienotiem Viņā, lai mūsu ticība var paaugstināt Viņu mūsu zemē. Mūsu mērķis paliek: DARĪT DIEVU ZINĀMU LATVIJĀ. Lai Dievs mūs visus bagātīgi svētī!

SVĒTĪGU JAUNO 2013. GADU!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

9.-19. janvārī

Gada sākuma desmit lūgšanu dienas.

Sēru vēsts

Latvijas draudžu Savienības vārdā izsaku līdzjūtību mācītāja Herberta Driķa atraitnes – Skaidrītes Driķes tuviniekiem, bērniem Leonīdam, Maijai un Jurim ar ģimenēm, kā arī draugiem sakarā ar viņas nāvi. Dieva miers, kas augstāks, kā cilvēku izpratne, lai mājā jūsu sirdīs. Savās lūgšanās esam kopā ar jums.

*Latvijas draudžu Savienības
bīskaps V. Reķis.*

Misijas ziņas no Peru caur Siguldu

Tā kā šajā ceturksnī mūsu draudzēs visā pasaulē vairāk informācijas un piedzīvojumus dzirdam no Dienvidamerikas reģiona, tad izmantojām izdevību caur *skaiņu* klausīties misijas ziņas un īsu uzrunu, ko mums 10. novembrī vēstīja mūsu brālis no Peru – Cēzars Augusto Galvezs (*Cesar Augusto Galvez*). Savā uzrunā viņš akcentēja trīs būtiskas lietas mūsu garīgajai izaugsmei – Dieva Vārda studēšana, personīga lūgšana un liecināšana. Bet mūsu žurnāla lasītājiem brālis no Peru sūta šādu pamudinājumu: “Dārgie brāļi un māsas Latvijā! Daudz tiek runāts par mūsu fizisko stāvokli, bet, ja tiek lietota kvalitatīva pārtika, taču trūkst fizisko vingrinājumu, tas rada aptaukošanos, kas izraisa vairāk nekā 40 saslimšanas ar dažādām komplikācijām un nereti pat nāvi. Līdzīgi ir arī mūsu garīgajā dzīvē. Ja mēs no Dieva un līdzcilvēkiem tikai saņemam svētības, bet nedalāmies, darot misijas darbu, mēs kļūstam garīgi aptaukojušies un varam piedzīvot garīgo nāvi. Tāpēc es jūs aicinu dalīties ar citiem atziņās, ko esat guvuši, stāstiet savai ģimenei, draugiem un pazīstamajiem, ko Kungs dara jūsu dzīvē. Un jūs redzēsiet ieguvumus: jūs būsiat laimīgi, pieaugsiet raksturā un iegūsiat piedzīvojumus ar Dievu, un jums daudz lielāku prieku sniegs lūgšana un Bībeles pētīšana.

*Cēzars Augusto Galvezs
Filozofijas un teoloģijas
zinātņu doktors*

Kāds bijis 2012. gads?

Nav noticis nekas žilbinošs un elpu aizraujošs. Bet... Arī šogad bija kristības. Divas māsas slēdza derību ar Dievu. Slava Dievam! Protams, arī Rīgas 7. draudze gaida lielāku Svētā Gara spēka izpausmi. Tāpēc mūsu ilgas un centieni arī šajā gadā mērķtiecīgi tika vadīti divos virzienos – neatlaidīgi meklēt un uzturēt savienību ar Kristu, lai personīgo dzīvi rotā Svētā Gara augļu krāšņums, un tad, ticības drosmes un Gara spēka pilni, nestu pēdējo brīdinājuma vēsti pasaulei. Mēs lūdzam, apgūstam zināšanas un to praktisko pielietojumu, un gaidām. Esam pateicīgi Dievam, ka katru sabatu ir kāds vai vairāki dievbijīgie ārpus mūsu draudzes, kas Rīgas 7. draudzē meklē “Ceļu, Patiesību un Dzīvību”, un savas mājas.

Tomēr, tāds neparasts svaigums mūsu draudzes dzīvē ir no Savienības draudzes pārnākušais brālis Andris Rolavs. Viņam šis gads ir pirmais brīvībā. Mēs esam piedzīvojuši, cik grūti cilvēkiem no nebrīves adaptēties normālajā dzīvē. Bet viņam tas izdevās, par ko slava un gods mūsu Kungam! Ir darbs, kuru palīdzēja nodrošināt Raivis Kaspars. Tagad jau pašam savs dzīvoklītis. Andris drosmīgi ir uzņēmies savas divgadīgās meitiņas Mariannas audzināšanu. Andra atgriešanās ir īsta, tāpēc arī rīcība ir noteikta, saprātīga un Dieva svētīta – Viņa palīdzība ir acīmredzama un taustāma! Mazā Marianna ir visas draudzes rūpju bērns. Andrim ļoti palīdz īpaši tie, kam pašiem ir bērni, kā Linda, Ullanta, Laima, Sigita u.c. Tas ir skaisti, ja viena Dieva bērna dzīve kļūst par visas draudzes dzīvi. Laikam tāpēc Skaidrīte Nagla sacīja, ka ar katru gadu ir jūtama draudzes izaugsme sirsnības, mīlestības un viesmīlības virzienā.

Vēl gribu pieminēt mūsu ilggadējos draudzes kora balstus, dziedātājus un solistus Aldu un Alfonu Medņus. Viņiem šis gads bija jubilejas gads! Alfons 12. aprīlī iesoloja astoņdesmitgadniekos, un arī Aldai 9. decembrī bija skaista jubileja (75). Žēl, ka dzīves novakaru ir aptumšojusi slimība, bet sirsnīgi sveicam un novēlam – lai Kungs ir Jūsu akmenskalns, pils, Glābējs, stiprais Dievs, patvērums, uz ko jūs paļaujaties kā uz vairogu, palīgu un pestīšanas ragu!

*Maina Roderte
Rīgas 7. draudze*

Mīlestība Lāčplēša dienā

Ir vienpadsmitā novembra rīts, kad daudzi Latvijā atzīmē Lāčplēša dienu, un brigāde, kura darbojas projekta “Mīlestības ekspresis” ietvaros, no dažādām Latvijas vietām dodas ceļā uz Jelgavu. Šoreiz Dzintars un Gita Vaivodi ir sagatavojuši brīnišķīgu iespēju pāriem, kuri vēlas labāk saprast un stiprāk iemīlēt viens otru un līdz ar to padarīt jaukāku savu kopdzīvi. Pasākums notiek viesu namā “Līči”. Un tā, darbīgi rosoties, gaidām dalībniekus.

Arī šoreiz pasākuma mērķis ir pilnveidot pāru attiecības, mācīties ieklausīties vienam otrā, saprast vienam otru mīlestības valodu. Kā jau mēdz gadīties šāda veida pasākumos, rīta pusē pavīd pa kādam skeptiskam smaidiņam, pa kādai piezīmei. Un to var arī saprast, jo cilvēki vēl nezina, kas viņus īsti sagaida. Sākas stāsts par dažādām mīlestības valodām, ko dzīvi ilustrē vadītāju izspēlētās sadzīves ainiņas, kas ilustrē stāstīto. Brīžiem zālē uzplaiksnī jautrība, jo kādi ir saklausījuši pazīstamas situācijas... Pienākot pusdienas laikam, visiem kopā baudot maltīti, vērojam, ka cilvēki ir atraisīti, priecīgi un omulīgi.

Pēc pusdienām iepriekš dzirdētais tiek praktiski nostiprināts piecās dažādās meistarklasēs. Pāri aktīvi iesaistās, un laiks paiet ātri. Pasākumam tuvojoties noslēgumam, dalībniekiem tiek dota iespēja dalīties tajā, ko viņi ir apguvuši, dodot praktiskus padomus klāt neesošajiem Maijai un Jānim. Lūk daži no tiem:

- Ieklausieties viens otra mīlestības valodā.
- Sakiet mīlus vārdus viens otram katru dienu.
- Pārsteidziet viens otru ik pa laikam ar negaidītām dāvanīņām.
- Dāviniet viens otram sevi.
- Parādiet mīlestību viens otram caur labiem darbiem.

Ceram, ka tas, ko laulātie ir sapratuši, pavadīs viņus arī turpmāk un bagātinās viņu kopdzīvi. Pasākumam beidzoties, daudzi vēl negrib doties uz mājām, jo dienas gaitā esam satuvinājušies. Arī mūsu mīlestības tvertnes ir papildinājušās.

*Nalda & Harijs Zablocki.
Bauskas draudzē*

■ Bībeles jaunā tulkojuma svētki Cēsīs

Kamēr vien pasaule pastāvēs, latvieši atcerēsies 2012. gada 13. oktobri. Iznāca jaunais Bībeles tulkojums latviešu valodā.

Tā kā šajā dienā bija izsludināta jaunā Bībeles tulkojuma atklāšanas svētki, arī Cēsu draudzē "Sadraudzība" radās ideja, ka arī mēs savā pilsētā, un īpaši kā vidzemnieki, varam priecāties līdzī un popularizēt Bībeli.

Šoreiz mūsu nodoms bija vienkāršs – izlikt Cēsu Rožu laukumā grāmatu galdu, kur visi, kas vēlas, var apskatīties dažnedažādas Bībeles – dažādos gadsimtos izdotas latviešu, krievu, vācu un angļu valodā. Ielikām sludinājumu laikrakstā "Druva", saņēmām atļauju vietējās varas iestādēs un sākām gata-voties.

Debesu Tēvs mūs ļoti atbalstīja gan ar brīnišķīgu laiku, gan ar cilvēkiem, kas šajā sabatā Cēsu Rožu laukumā pastaigājās ļoti daudz. Vairākas ģimenes priecājās, ka nav jābrauc uz Rīgu, lai pieminētu šo latviešu tautai nozīmīgo notikumu. Uz galda bija ap 40 grāmatu Grāmatas eksemplāru, tai skaitā arī bērnu Bībeles. Priecēja, ka cilvēki uz galda uzliktajās Bībelēs atpazīna savās mājās esošās Bībeles. Bija tādi, kuri ar grūtībām lasīja vecās drukas Bībeles titullapu un priecājās, ka jaunais tulkojums būs mūsdienīgā valodā un skaidri izlasāms. Bija tādi, kuri līdz šim bija redzējuši tikai viena formāta Bībeli un tagad varēja redzēt dažādus formātus. Jauniešiem interesanta likās Bībele, kur vienā lappusē bija teksts trīs dažādās valodās.

Pēcpusdienā interesenti tika ielūgti augstskolā (RPIVA) uz lekciju par latviešu Bībeles vēsturi, kuru vadīja māc. Jānis Mucenieks. Klātesošie tika iepazīstināti ar pirmajiem labvēļiem, kas veicināja Bībeles tulkošanu un izplatīšanu latviešu valodā – ar Zviedrijas karali Kārli XI, Vidzemes ģenerālsuperintendentu Jāni Fišeru, Alūksnes mācītāju Ernstu Gliku. Stāsts mūs aizveda pie 1965. gada tulkojuma, Latvijas Bībeles Biedrības atjaunošanās 1989. gadā un pie 2012. gada 13. oktobra.

Par pasākumu interesi izrādīja un piedalījās Sarmīte Feldmane no laikraksta "Druva", Cēsu katoļu draudzes prāvests Bernards Kublinskis.

*Cēsu draudzes "Sadraudzība"
komunikācijas nodaļa*

■ Mīlestība Tukumā

Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna... Ar šiem vārdiem Miķelis Ābols un Līva Priediņa atklāja koncertu, kas norisinājās 25. novembrī Tukuma kultūras namā. Tomēr viss sākās nedaudz agrāk. 23. novembra vakarā Tukumā sapulcējās Dieva bērni no dažādām Latvijas pilsētām, lai dotos ielās un iepazīstinātu cilvēkus ar mūsu Glābēju Jēzu. Ikviens no jauniešiem šajās dienās bija gatavs saņemt no Dieva visas svētības, ko Viņš tiem dod, lai varētu tikt atgriezta kaut tikai viena nomaldījusies dvēsele. Dieva Gara vadīti un Dieva spēka piepildīti, mēs devāmies ielās runāt ar cilvēkiem. Izstaigājām gan Tukumu, gan Tukuma lauktehniku. Kopumā izdalījām 150 ielūgumus. Svētdienas pēcpusdienā Tukuma iedzīvotājiem bija iespēja apmeklēt koncertu. Priekšnesumi bija ļoti dažādi – gan instrumentāli, gan arī vokāli instrumentāli. Tostarp uzstājās arī vokālais trio "Amets", apvienotais koris "Gaismas ceļā", Tukuma draudzes koris, instrumentālais ansamblis, bija iespējams dzirdēt arī zvanu skaņas.

Koncerta beigās uzrunāja Talsu un Tukuma draudzes mācītājs Tālivaldis Vilnis un kopā ar klausītājiem pielūdza mācītājs Andrejs Zilgalvis.

"Uz jūsu draudzes rīkoto pasākumu esmu pirmo reizi, taču man ļoti patika. Mans novēlējums jums – lai nākotnē būtu vēl vairāk šādu pasākumu," sarunā ar jauniešiem teica kāda meitene.

Krista Lubiņa

■ Svētrunas pēc klausītāju vēlēšanās

Jau septembrī Bauskas draudzes locekļi tika aptaujāti par personīgi aktuālām tēmām. Apkopojot izteikto, tika sagatavoti vairāki svētrunu cikli. Oktobra tēma – Baušļi, novembris – Ģimenes mēnesis, šī mēneša četros dievkalpojumos izskanēja šādas svētrunas:

„Adventistu Baznīcas mērķis”, to bija sagatavojis mūsu mācītājs Ainis Kaspars. „Ģimenes institūciju” izklāstīja draudzes vecākais Gundars Baltrušaitis. „Attiecības ģimenē” skaidroja Ojārs Saulkalns. 24. novembrī ciklu noslēdza Harijs Zablockis ar tēmu „Attiecības ar neticīgiem ģimenes locekļiem”.

Gundara izjustais vēstījums par pasaulē pirmās ģimenes tapšanu, kaut arī zināms, saviļņo. Lūk, dažas atkal saklausītas, vērā liekamas atziņas:

„Ādams nepiedalījās Ievas radīšanā, ja neskaita ribas atdošanu, pat ne kā pasīvs vērotājs, lai viņš nekad nevarētu lielīties: „Es biju liecinieks...”, kas būtu piešķīris pārkāpuma sajūtu pār sievu. Šis bija tikai Dieva radīšanas akts. Tā top skaidrs, ka vīrietis un sieviete ir viens veselums.

Vai zināt kāds ir pirmais pravietojums Bībelē? „Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.” (Mozus 2:24)

Ojārs uzbūvē pirmās ģimenes tapšanas ainu: lūk, Dievs rada sievu – pēdējo radīšanas secībā – šedevru! Pirmais pāris sabata dienu pavada kopā ar savu Radītāju. Tā ir bijusi laimīgākā diena cilvēces vēsturē. Kāpēc Dievs iecēla ģimeni? Lai varētu attīstīt tālāk doto laimes iespēju, lai ik dienas pieaugtu viens otram. Kas ir laimīgas ģimenes pamats? Kungs, un tā ir mūsu izvēle.

Ģimene un sabats ir galvenais sātana uzbrukuma objekts, jo tie ir ļoti svarīgi.

Tādēļ tik nepieņemams ir šobrīd popularizētais ”Pamēģināsim!” ģimenes modelis ar vientuļajām mātēm, nevajadzīgiem bērniem, salauztām sirdīm...

Harija iztirzātā tēma par attiecībām ar neticīgajiem ir tik aktuāla. „Ceļš, ko esam atraduši, ved pretī dzīvībai. Dabiski, ka mums tuviniekus gribas paņemt sev līdz, bet mums ir jārespektē viņu tiesības izvēlēties.

Decembra mēneša tēma – Kristus II nākšana. Nākamā gada sākumā dzirdēsīm par praktisko kristietību, ticību un apsoltajumiem, kā arī kristieša komunikāciju.

Ināra Dimante

Egita Berele
Madonas draudzē

ATBILDĒTAS LŪGŠANAS

Dievs atbild lūgšanas agrāk vai vēlāk. Nu jau pirms gada ar draudzeni Madonā nolēmām lūgt Latvijas Ceļa meklētāju vadītājas Gunas Rīmanes iniciētajā 40 dienu lūgšanu maratonā par atmodu Madonā. Dievs sāka atbildēt jau pēc kāda laika, kad uzzinājām par tādiem Jauniešiem Kristum (turpmāk – JK), kas par savu misijas lauku bija izvēlējušies modināt Vidzemes draudzes. Šī gada maijā viņi ieradās pie mums pirmo reizi – ap 20 jauniešu uz 3 dienām. Skanēja liecības, dziesmas, uzrunas, personīgas lūgšanas. Par jauniešu svētrunām kāds jauns cilvēks izteicās, ka viņa draudzē tik ieejoši un saprotami nerunā par garīgajām patiesībām. Ja JK būtu Madonā, tad katru nedēļu gribētu tikties ar viņiem vismaz divas reizes.

Pēc pirmā JK apmeklējuma ūdens bija sakustējies. Draudze vienprātīgi saprata, ka tas ir kaut kas labs. Dievs uzrunāja Rutu sākt lūgšanu grupiņu otrdienās. Nebijām tā iepriekš apsēdušies aplī. Sapratām, ka daudz kas ir atkarīgs no mums pašiem. Jaunieši Kristum nevar vienmēr būt pie mums.

Kādas jaunas sirdis no Madonas vecākajiem Ceļa Meklētājiem pievienojās JK kustībai. Otrā apmeklējuma jūnija beigās laikā jau skanēja vietējā jaunieša Elviņa liecība. Elvijs un Kristīne augustā apmeklēja "Impact" nometni. Gan jaunākās, gan draudzes vidējās un

vecākās paaudzes kodols pamazām veidojās – lēnām un pamazām. Uz JK rudens konferenci nu jau devās 6 jaunieši.

Bija zināms, ka novembrī JK brauks trešo reizi, un tēma būs evaņģelizācija. Tā nu kādā otrdienas grupiņā sākām domāt, kādu evaņģelizāciju mēs varētu noorganizēt kopā ar Jauniešiem Kristum. Strādāsim kopā, lai uzrunātu līdzilvēkus caur attiecību tēmu. Draudze tika aktivizēta kopējai kalpošanai – neparedzēti ātri Rīgā tapušie ielūgumi nonāca Madonā, un visi aktīvi dalījām

tos un arī plakātus. Trīs vakarus 9.-11. novembrī tikāmies Madonas novada pašvaldības sociālā dienesta telpās, lai uzklaustu ģimenes padomdevēju un mācītāju Andreju Āriņu. Paralēli notika Jaunieši Kristum vadītās nodarbības bērniem un pusaudžiem. Pasteidzoties notikumiem priekšā, gribu teikt, ka zāle bija pilna (ap 40 cilvēkiem), no kuriem 9 varētu nosaukt par interesentiem. Un kā man tagad atstāsta, ka vienā no šīm ģimenēm mazā meita ir kļuvusi par garīgo līderi, kas mammai māca, ka ir jālūdz Dievs – tikai pēc trīs JK tikšanās reizēm! Pusaudžu grupā arī notikuši brīnumi – pēc jaunas meitenes vadītas nodarbības kāds puisis pa vakariem ir sācis lasīt garīga satura grāmatas un lūgt!

Ikdienā strādājot sociālo darbu, nākas pārsvarā runāt par sociālo un psiholoģisko sfēru, tikai retu reizi saruna ievirzās arī garīgajā dimensijā. Tomēr kā Andrejs teica – nekādas zāles un terapijas nevar atrisināt problēmas un dziedināt dvēseli tā, kā to dara Dievs. Tam bija dzīva liecība – JK meitene, kas liecināja, kā Dievs viņu ir dziedinājis no veģetodistonijas. Citā vakarā liecināja Latvijas Lepnums Arnis Irbe, ko Dievs bija atbrīvojis no atkarībām un reāla apcietinājuma. Liecības spēja aizsniegt

cilvēkus viņu problēmās. Cilvēkos tika aktivizēta garīgā dimensija, bija vēlme turpināt tikšanās reizi mēnesī, izteikti lūgumi aizlūgt, iepazīt garīgās patiesības.

No semināra brīvā laikā JK bija noorganizējuši evaņģelizācijas apmācības draudzei – gan teorētiskas pārrunas, gan arī aizraujošas lomu spēles par sarunu vadīšanu ar dažāda tipa cilvēkiem.

Katrs mūsu darbs IR KĀDA SMAIDS

*Saruna ar „ADRA”
Aizkraukles novada
koordinatori Sarmīti
Lauberti*

Kad sākt darboties fondā “ADRA/Latvija”?

2010. gada jūnijā pēc adventistu Aizkraukles draudzes mācītāja Ainara Gaiļa uzaicinājuma Aizkraukles draudzē viesojās „ADRA/Latvija” padomes loceklis Vitālijs Prihodko un valdes loceklis Konstantīns Reznikovs, lai vienos par kopējām sadarbības iespējām. Todi pie mums ieradās arī „ADRA” pārstāvis no Vācijas. Kopš šīs tikšanās Aizkrauklē sākās „ADRA” brīvprātīgo kalpošana. Es piekritu darboties kā Aizkraukles novada koordinatore, un man šis darbs patīk. Bet tas nav mans pamatdarbs, to bez maksas veicu brīvā laikā.

Kā cilvēkiem palīdzat?

Maznodrošinātās un trūcīgās personas un ģimenes var saņemt, piemēram, apģērbu, apavus, bet cilvēki ar kustību traucējumiem, invalīdi – speciālo aprīkojumu – ratiņkrēslus, staigulītus, zemelkoņa un padušu krukus, higiēnas preces. Ir iespēja pieteikties arī bezglutēna produktu saņemšanai. Šo palīdzību var izmantot arī maznodrošinātās un trūcīgās ģimenes un personas, kurām ir diagnosticēta slimība – celiakija. Cilvēki ar šo saslimšanu ir alerģiski pret glutēnu – kviešu, rudzu un miežu olbaltumvielām. Glutēns ir ļoti daudzos pārtikas un arī citos produktos, piemēram, medikamentos, vitamīnos, lūpu balzāmos.

Par palīgīdzekļiem ir jāmaksā?

Visu var saņemt bez atlīdzības. Ar cilvēkiem vienojamies, vai viņi palīgīdzekļus izmantos tikai kādu laiku, vai arī nodosim tos lietošanā pavisam. Tie ir lietoti, bet dažkārt gandrīz jauni un kalpo vēl ilgi.

Vai prasāt maznodrošinātās un trūcīgās personas izziņu?

Cilvēkiem lielākoties palīdzam sadar-

bībā ar novadu sociālajiem dienestiem un invalīdu biedrībām. Bet, ja piesakās individuāli palīdzības lūdzēji, prasu parādīt statusu apliecināšu izziņu.

Jūs darbojaties tikai Aizkrauklē?

Mums ir laba sadarbība ar Aizkraukles novada sociālo dienestu. Periodiski apmeklēju šo dienestu un noskaidroju reālās vajadzības. Ir gadījumi, kad ģimenes pat atsakās no apģērba un pārtikas, lai to varētu saņemt citi. Tāpat labs kontakts mums ir izveidojies ar Latvijas invalīdu biedrības Aizkraukles nodaļu. Ar Aizkraukles invalīdu biedrību un Skrīveru sociālās aprūpes centru sadarbību sākām jau 2010. gadā, bet ar Ērgļu pansionātu – kopš 2011. gada. Esam palīdzējuši arī privātpersonām Aizkraukles, Kokneses, Pļaviņu, Jaunjelgavas, Skrīveru un Ogres novadā.

Cik cilvēkiem esat palīdzējuši šogad?

Šogad pirmajā pusgadā esam palīdzējuši vairāk nekā 70 privātpersonām gan ar pārtiku, gan ar apģērbu, palīgīdzekļiem un inkontinences līdzekļiem. Piemēram, esam sarūpējuši ratiņkrēslu, staigulīti, rāmi stāigāšanai, tualetes krēslu uz riteņiem, zemelkoņa krukus trim personām. Viena ģimene saņēma bērnu ratiņus, kāda cita — koka rāmjus bērnu divstāvu gultiņai. Savlaik esam sarūpējuši ģimenēm arī vairākas bērnu divstāvu gultiņas, invalīdu gultas, matračus.

Ko Jums pašai dod šis darbs, ko veicat bez maksas?

Gribu palīdzēt cilvēkiem, tas ir mans sirdsdarbs, un mūsu darbā galvenais ir pašaielīdzība, sirdsdegsme un entuziasms. Tā ir ikdiena ar priekiem un rūpēm. Kalpošana dod svētību gan man, gan citiem. Reizēm man palīdz cilvēki, no kuriem palīdzību nekad neesmu

gaidījusi, un dažkārt mēs ikdienā šīs lietas nenovērtējam. Kāda trūcīga ģimene no Pļaviņu novada ar personīgo automašīnu no Rīgas veda mantas līdz cilvēkiem. Tagad gan sievu, gan vīru – bezdarbniekus – pēc pārtraukuma Dievs ir svētījis ar algotu darbu. Viņi labprātīgi nogādāja vairākām ģimenēm bērnu mēbeles, sadzīves tehniku un citas noderīgas lietas. Darot svētīgus darbus, viņi paši ir svētīti. Un vēl — katrs mūsu padarītais darbiņš ir kāda cita smaids. Smaids rada smaidu, gandarījumu. Tās ir emocijas un piedzīvojums, nebijusi pieredze un iespēja iepazīt daudzus cilvēkus un apstākļus, kādos viņi dzīvo. Ja mēs katrs pēc savām spējām palīdzētu citam, Latvijā būtu daudz vairāk smaidīgu un priecīgāku cilvēku. Labdarība vairo labestību.

Vai iesaistīt jaunus brīvprātīgos ir grūti?

No savas pieredzes varu sacīt, ka cil-

vēki ir atvērti labdarībai, un lielākā daļa tomēr novērtē saņemto palīdzību un ir gatavi palīdzēt citiem. Divu bērnu māmiņa no trūcīgas ģimenes reiz pēc kādas mūsu noorganizētās labdarības akcijas man sacīja, ka viņas ģimenei negribas vienmēr būt tai, kura tikai gaida ar pastieptu roku, lai saņemtu dāvanas, bet arī viņi paši gribot dot citiem saņemto prieku.

„ADRA” brīvprātīgie koordinatori pastāvīgi darbojas arī Rīgā, Dobelē, Cēsīs, Ventspilī un Rēzeknē.

*Guna Mikasenoka
Raksts pārpublicēts saīsinātā veidā
no Aizkraukles reģiona laikraksta
„Staburags”*

BRĪVPRĀTĪGO DARBS

Inta Jākobsone
Korintas draudzes mācītāja

Izglītības un zinātnes ministrijas mājas lapā rakstīts, ka, saskaņā ar Eiropas Savienības Padomes lēmumu, 2011. gads Eiropā bija brīvprātīgā darba gads. IZM Latvijā konstatējusi, ka trūkst prestiža brīvprātīgo darbam, jo sabiedrībā nav vajadzīgās izpratnes par to. Tādēļ es un vēl daži mūsu draudzes cilvēki iesaistījāties nelielā projektā. Gribējām saprast, kas jādara, lai arvien vairāk cilvēku gribētu kaut ko darīt tāpat vien? Kā ir ar mums, kristiešiem? Vai mums ir vajadzīgā izpratne par brīvprātīgu darbu?

Vārds „labprātība” vai „brīvprātība” mums parasti saistās saistībā ar *labprātīgiem ziedojumiem*. Tā ir pierasta lieta kristīgās draudzēs. Varbūt tādēļ sastopamies ar uzskatu – ja es ziedoju savu naudu, tad esmu savu ieguldījumu draudzē vai palīdzībā sabiedrības labā devis un ar

to pietiek!
Tomēr ir kāda darbības sfēra, bez kuras kristietība vispār nav iedomājama, un tas ir – brīvprātīgais darbs. Šoreiz runa nav par draudzi, bet sabiedrību. Šis jautājums ir nodarbinājis tos kristiešus, kas paši ir aktīvi un kopā ar citiem piedalās brīvprātīgā darbā sabiedrības

labā. Viņiem vienmēr ir bijis svarīgi tas, kā darīt labu pēc iespējas vairāk cilvēkiem.

Kāpēc esam kūtri?

Esam domājuši, ka brīvprātīgo ir par maz, un vajadzību tik daudz! Ja brīvprātīgo būtu vairāk, arī palīdzēt varētu vairāk cilvēkiem... Daudzus noteikti

nodarbinājis jautājums: kā atrast, kā piesaistīt cilvēkus brīvprātīgo darbam sabiedrības labā?

Tā ir problēma gan valsts, gan nevalstisko organizāciju līmenī. No manis aptaujātiem 50 respondentiem, kuru vidējais vecums ir 28 gadi, 2/3 daļas sieviešu, 1/3 daļa vīriešu, 85 % atbildēja, ka brīvprātīgā darbā sabiedrības labā vajadzētu iesaistīties visiem – neatkarīgi no reliģiskās pārliecības. 8% no visiem uzskata, ka šajā darbā piedalīties viņus vislabāk varētu motivēt valsts organizācijas, 44% domā, ka ģimene un draugi, bet 46% uzskata, ka tās varētu būt reliģiskas organizācijas.

Brīvprātīgais darbs ir laika un prasmju ziedojums sabiedriski lietderīgiem mērķiem, un ir pieejama (*brivpratigais.lv*) šī darba definīcija: par brīvprātīgo darbu tiek uzskatīta aktivitāte, kas notiek bezpeļņas sektorā, un, – kur labuma guvējs ir sabiedrība vai brīvprātīgais; – kas notiek no brīvprātīgā brīvas gribas; – kas notiek bez samaksas.

Pasaulē un Latvijā

Brīvprātīgais darbs ir visā pasaulē atzīts un populārs veids, kā iedzīvotāji iesaistās sabiedriskajā dzīvē un pārveido, uzlabo savu un apkārtnes dzīves kvalitāti, darbojoties gan valstiskās, gan nevalstiskās, gan privātās organizācijās. Šī darba tradīcijas pasaulē aizsāktas pirms vairāk nekā 100 gadiem – valstiskā līmenī. Pirmās valstis bija Nīderlande un ASV, mūsdienās šī kustība ir ieguvusi starptautisku skanējumu. Tagad citās valstīs brīvprātīgais darbs ir ļoti izplatīts, piem., Skandināvijas valstīs ap 30% iedzīvotāju darbojas kā brīvprātīgie, Vācijā – 34%, ASV – 50%. Mērķtiecīgi un organizēti Latvijā brīvprātīgo kustība tiek attīstīta tikai no 1998. gada. Šobrīd Latvijā notiek darbs pie darba tiesiskā regulējuma definēšanas.

Zināms, ka baznīcās un draudzēs darbība cilvēku labā notikusi vienmēr. Draudzēs tas ir diakonijas darbs, kurā līdzietība ir galvenais dzinējspēks, un tas nāk no Dieva aicinājuma. Tomēr jāatzīst, ka padomju laiks Latvijā ir ietekmējis šo draudžu kalpošanu zaudējumu virzienā. Tad jebkura baznīcu darbība, kas vērsta uz sabiedrību ārpus draudzes, tika aizliegta. Iespējams, ka tā ietekmē izpratni par līdzietību tikusi degradēta. Dievs tika noliegts, un, „ja jau Dieva nav, tad kādēļ gan rūpēties par citu vajadzībām”.

Sarunās ar cilvēkiem, kuri dara brīvprātīgu darbu, nācies dzirdēt, ka cil-

vēki ir gatavi darboties, bet viņi var „izdegt”, ja nav motivējoša atbalsta (garīgi, materiāli), ja nav pateicības par darbu vai ja brīvprātīgā darbā iesaistīties gribētāju ir pārāk maz, attieksme pret brīvprātīgo nav palīdzīga, iedvesmojoša. Brīvprātīgie jūtas apbēdināti, saskatot nevienlīdzīgu attieksmi pret darba veicējiem no vadītāju puses, vai arī, ja organizāciju vadītāji izceļ sevi – uz darba veicēju vai uz to rēķina, kuriem palīdzība sniegta. Tomēr tas, kas dod spēku turpināt dar-

svārā tie, kas reiz veikuši brīvprātīgo darbu, labprāt to dara atkārtoti.

Otrs brīvprātīgā tips ir **pensionārs**, kurš jau ir ārpus darba tirgus. Pensionāri vairāk un aktīvāk darbojas lauku reģionos, ko nosaka varbūt tur ciešākas attiecības starp cilvēkiem, nav tik liela atsvešinātība kā lielajās pilsētās, un cilvēki vairāk zina, kāda palīdzība līdzcivīkiem nepieciešama.

Bet tendence arī dzīd norāda, ka profesionāli, jaunie speciālisti un citi cilvēki, kuriem ir profesionālas zināša-

Rīgas pilsētas iedzīvotāju telefonaptauja atklāj, ka absolūtais vairākums (86%) aptaujāto 3 gadu laikā nav iesaistījušies brīvprātīgajā darbā.

boties, ir daudzo cilvēku prieks. To prieks, kuriem palīdzēts gan materiāli, gan garīgi.

Studenti un pensionāri

Latvijā valsts mērogā trūkst plašu pētījumu par to, cik cilvēku ir iesaistīti brīvprātīgajā darbā, tomēr tie ir veikti. Diemžēl nav apkopotas ziņas par kristīgo draudžu aktivitātēm. Pārsvārā brīvprātīgais Latvijā ir **skolēns/students**, kurš vēl nav sācis strādāt, visbiežāk sievietes. Jaunieši ir motivēti, grib saturīgi pavadīt brīvo laiku, iegūt pieredzi.

Lai veiktu brīvprātīgo darbu, ir nepieciešama motivācija un uzņēmība. Pār-

nas un pieredze, vispār nav iesaistīti brīvprātīgajā darbā, ko zināmā mērā nosaka saspringtā ekonomiskā situācija. [*SIA „Analītisko pētījumu un stratēģiju laboratorija”, Rīga, 2007.*]

2010. gadā īstenotā pētījuma „Sabiedrības integrācija Rīgā” ietvaros veikta Rīgas pilsētas iedzīvotāju telefonaptauja atklāj, ka absolūtais vairākums (86%) aptaujāto 3 gadu laikā (2007.-2010.) nav iesaistījušies kādās nevalstiskajās organizācijās, tai skaitā brīvprātīgajā darbā, savukārt 14% ir bijuši aktīvi un darbojušies kādā nevalstiskā organizācijā. Iesaistījušies kādās

Viesturs Reķis

„Brīvprātīgais darbs ir sava laika un prasmju ziedošana sabiedriski lietderīgiem mērķiem. Tas ir svarīgs veids, kā cilvēki iesaistās sabiedriskajā dzīvē, uzlabojot vai pārveidojot apkārtni. Savā veidā cilvēki gūst gandarījumu par paveiktā rezultātiem, iegūst jaunu pieredzi, kontaktus, zināšanas. Praktiski neredzu atšķirību, vai darbu veic draudzes locekļi, vai sabiedrisko organizāciju pārstāvji. Domāju, ka brīvprātīgo darbu var veikt, neiesaistoties nevienā organizācijā. Organizācija vairāk svarīga materiālās bāzes nodrošināšanai. Liekas, ka personīgi uzaicinājumi vairāk uzrunā cilvēkus iesaistīties brīvprātīgo darbā, varētu būt reklāma sociālajos tīklos, organizācijās. Labākais veids droši vien caur personīgu paziņu sakariem. Mērķi šim darbam ir: būt sabiedriski aktīviem, piedalīties projektos, papildināt zināšanas, likt lietā iemaņas. Pamatā uzlabot sabiedrības daļas vai kāda indivīda dzīves kvalitāti.”

nevalstiskajās organizācijās, tai skaitā brīvprātīgajā darbā, salīdzinoši biežāk cilvēki ar augstāko izglītību, vadītāji/vecākie speciālisti, neprecētie, kā arī tie, kuri apmeklē baznīcu reizi nedēļā vai pat biežāk.

Kā galvenos iemeslus, kādēļ rīdzinieki neiesaistās brīvprātīgajā darbā, eksperti nosauc:

- finansiālos iemeslus (cilvēki daudz strādā, lai nopelnītu sev iztiku);
- laika trūkumu;
- iedzīvotāju pasivitāti [TNS Latvia, 2010, „Sabiedrības integrācija Rīgā”, pēc Rīgas Domes pasūtījuma.]

Gaisma un sāls

Ko darīt, ja kristiešu draudzēs trūkst ideju – kā iesākt brīvprātīgo darbu, ko tieši darīt, kā atrast cilvēkus, kuriem nepieciešama palīdzība? Mums ir skaidra atbilde! Tas viss ir atrodams sabiedrībā, kurā visi kopā taču dzīvojam. Ir iespējams katram piedalīties nevalstiskās organizācijās, kuras darbojas sabiedrības labā. Kāpēc gan lai tie nebūtu kristieši, kuri brīvprātīgi ziedotu ne tikai savus līdzekļus, bet arī savu laiku un klātbūtni veltītu cilvēku labklājības dēļ?

Pravietis Jeremija (Jer.29:7) reiz pat trimdā izsūtītos aicināja: „Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.” Un kur tad vēl Jēzus Kris-

tus aicinājums ticīgajiem būt par pasaules gaismu un zemes sāli! Ja gribam tādi patiešām būt, tad mums jāzina, ka tādi mēs nekad nebūsim, paliekot atdalīti no sabiedrības un atrodoties lielā attālumā no cilvēkiem ārpus draudzēm.

Iespējams, ka daudzus kristiešus no brīvprātīgā darba sabiedrības labā attur stereotipisks uzskats: cilvēki jau negrib dzirdēt par Dievu. Vai arī draudžu cilvēki pārtrauc kaut ko darīt sabiedrības labā, ja sabiedrības cilvēki nekļūst par draudžu locekļiem. Mums, kristiešiem, nav jāpārtrauc ne „spīdēt”, ne „sāļt”, jo mēs vienkārši visu laiku

darba darītājiem, jo domā, ja kaut kas ir bez maksas, tad tas nav labākais. No personīgās pieredzes piedzīvots – ja kādiem nepatīk tie cilvēki, kuriem mēs palīdzam, tad šiem cilvēkiem neesam patīkami arī mēs, kas darām brīvprātīgo darbu. Tomēr, paejot laikam, attieksme izmainās.

Labie piemēri

Viens no brīvprātīgā darba piemēriem ir projekts „Lielā talka”, kas Latvijā ik pavasari pulcē milzīgu skaitu brīvprātīgu vides sakopēju. Pasākuma ideja ir balstīta uz brīvprātīgu līdzdalību vi-

Iespējams, ka daudzus kristiešus no brīvprātīgā darba sabiedrības labā attur stereotipisks uzskats: cilvēki jau negrib dzirdēt par Dievu.

ESAM gaisma un sāls. Brīvprātīgs darbs ir kristiešu būtības apliecinājums.

No personīgiem novērojumiem varu teikt, ka cilvēkiem sabiedrībā šodien ir ļoti atvērtas sirdis Dievam. Kas man liek tā domāt? Tas atklājas, ja mēs palīdzam cilvēkiem tajās lietās, kas viņiem dzīvē pietrūkst. Tā darīja Jēzus Kristus! Šī metode tiešām darbojas! Daudzi cilvēki Latvijā īsti vēl neuzticas brīvprātīgā

des sakopšanā, radot saliedētību, pozitīvismu un labi padarīta darba sajūtu. Projekta mērķis ir 10 gadu laikā – līdz Latvijas simtgadei – padarīt Latviju un Baltijas jūras reģionu par tīrāko vietu pasaules kartē – dot iespēju dabai atveseļoties, to atīrot no plastmasas pudelēm, gumijas riepām, indīgām krāsu bundžām un citiem atkritumiem. Lielās talkas rezultāti ir vērā ņemami:

- 2008. gadā piedalās ap 50 tūkstoš talcinieku,
- 2009. gada 18. aprīlī piedalās vairāk nekā 110 tūkstoš talcinieku,
- 2010. gada 24. aprīlī piedalās aptuveni 150 000 talcinieku [Avots: <http://www.talkas.lv/?page=567&lng=lv> 10]

Vai šim projektam ir kāda veiksmes formula? Jā, tā ir nacionāla tīkla veidošana. Katrā novadā tiek iecelts oficiāls talkas koordinators, kurš komunicē ar sava novada iedzīvotājiem un organizatoriem, kas pārzina situāciju. Varbūt varam ņemt piemēru?

Ir atrodama arī brīvprātīgo un brīvprātīgā darba piedāvājumu datubāze. www.brivpratigais.lv/datubaze ir iespējams komunicēt, kur satikties brīvprātīgajiem un brīvprātīgā darba devējiem, organizatoriem. Šajā datubāzē reģistrējušies ap 600 brīvprātīgie, kas izteikuši vēlmi darīt brīvprātīgo darbu. Šī datubāze dod iespēju ikviena vecuma cilvēkam, lai tas iesaistītos brīvprātīgajā darbā. Arī kristīgo draudžu cilvēki var izmantot šīs datubāzes

Ivo Roderts

”Mūsu Liepājas draudzei un tās aktīvistiem brīvprātīgo darbā motivāciju dod paša Jēzus Kristus piemērs – kalpot, kur vien tas iespējams un kam vien iespējams. Savukārt, ja runājam plašāk, brīvprātīgo darbs palīdz atrisināt tās vajadzības sabiedrībā, kuras nespēj vai nevar risināt valstiskās institūcijas.

Vēl nozīmīgi, manuprāt, tas izpaužas attieksmē – brīvprātīgo darbs lielākajā daļā gadījumu būs ar daudz personīgāku attieksmi.

Baznīcai (atšķirībā no sabiedriskas organizācijas) brīvprātīgo darbs ir ne tikai līdzjūtības vai labdarības jautājums. Baznīcas brīvprātīgo darbs izriet no pārliecības. Es uzskatu, ja runājam par kristīgo Baznīcu, brīvprātīgo kalpošana ir pašas draudzes pastāvēšanas pamatbūtībā. Svarīgi ir potenciāliem brīvprātīgajiem parādīt ļoti tieši un konkrēti tās vajadzības, kādas sabiedrībai ir. Reizēm nepietiekamais atklātums, pārāk sarežģīti noteikumi, pārspīlētas organizēšanas struktūras traucē. Turpretim vienkārši parādot konkrētu vajadzību – atsaucība reizēm ir pat pārsteidzoši liela. Mērķim, manuprāt, ir jābūt tikai vienam – PALĪDZĒT! Visi tie gadījumi, kad mēs, it kā veicot brīvprātīgu darbu, vēlamies kādu ar to piesaistīt, nebūs tie veiksmīgākie gadījumi.”

sniegtās iespējas. Ja kristieši tā rīkotos, tas tikai darītu viņus vairāk redzamus sabiedrībā. Lai gan kļūt redzamiem sabiedrībā nav mūsu pašmērķis jeb mērķis pašapliecināties.

Latvijā kristīgajā vidē ir daudz labu brīvprātīgo darba piemēru, kas ceļ brīvprātīgā darba prestižu. Tie interneta laikmetā ir viegli atrodamī. Ja kāds vēlas darīt kaut ko labu sabiedrībai – ir visas iespējas to darīt, neskatoties uz trūkumiem brīvprātīgo darba atbalstā un organizācijā, attieksmē pret to un prestiža trūkumā. Katrs pats personīgi var sākt ar sevi – meklēt iespējas, kur doties darīt citiem labu. Vienmēr var atrast cilvēkus, kas gatavi darīt brīvprātīgo darbu komandā, kopā ar citiem. Vienotu, atbalstošu cilvēku komanda – tas jau ir atbalsta sākums brīvprātīgam darbam. Lai gan mēs darām citu labā, tomēr ieguvēji noteikti esam arī paši darītāji. Tas noteikti tā ir!

Draudzes atbalsts

Vai kristīgajām draudzēm ir izveidotas savas datu bāzes? Ir nepieciešams draudzēs izstrādāt konkrētus plānus, kā darboties, palīdzot cilvēkiem sabiedrībā. Ja par to domā un to mēģina plānot cilvēki mūsu valsts līmenī, tad tas ir jādara arī mums, kristiešiem. Vai kristieši satiekas, lai plānotu, domātu, meklētu iespējas, kā brīvprātīgos piesaistīt darbam sabiedrības labā? Šis laiks, kad vajadzīgi šādi brīvprātīgie, ir pienācis! Tāds laiks, patiesībā, ir bijis vienmēr! Katrs draudzē esošais var ieteikt, ko mainīt vai uzlabot, lai radītu brīvprātīgā labdarības darba vidi draudzē. Tam būtu jābūt kā pašai par sevi saprotamai lietai. Kādēļ? Tādēļ, ka to darīja Jēzus Kristus pats un aicināja iet pie cilvēkiem sabiedrībā savus mācekļus. Mēs taču arī esam vai gribam būt Viņa mācekļi! Vai ne? Manuprāt, tas, vai draudzei ir izveidota brīvprātīgā darba struktūra, vai arī tādas nav, liecina par to, cik veselīgs ir „klimats” draudzē, cik brīvprātīgi labdarīgas ir savstarpējās attiecības un vienotība starp cilvēkiem pašā draudzē.

Pētot, kā labāk augt un attīstīties draudzei dabīgā veidā, mēs Korintas draudzē esam atklājuši, ka draudze par efektīvi darbojošos tiek uzskatīta tad, ja tā darbojas trijos virzienos uzreiz: uz augšu (ved tuvāk Dievam), uz iekšu (ved tuvāk vienu otram draudzē), uz āru (ved tuvāk cilvēkiem ārpus draudzes). Šie trīs virzieni tik ļoti labi redzami jaunās pirmo kristiešu draudzes pašā

iesākumā. Mēģiniet tos saskatīt! Kur ir redzamas jaunās draudzes struktūras, kas darbojas 3 virzienos – uz augšu, – uz iekšu, – uz āru? Lūk, te arī ir! Apustuļu darbi 2:44-47 – “Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rociņu, un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientie-

un tās vajadzībām. Tieši tas arī dara kristiešus gan labi redzamus, gan labi ieredzētus sabiedrībā. Atrodoties tādās situācijās kopā ar cilvēkiem, man reiz daži teica: „Mums patīk tavas draudzes mācība, jo mēs redzam, kā tavā draudzē attiecas pret cilvēkiem, īpaši pret tiem, kas nav draudzē.”

Brīvprātīgs darbs sabiedrības labā, protams, ir bez algas. Bet tas vienmēr atmaksājas! Ne tikai mums, bet, galve-

Daudzi teologi, pētot pirmkristiešu ietekmi uz vēlākajām paaudzēm, atzīst, ka labdarības darbs sabiedrībā sācies no kristiešu attieksmes pret cilvēkiem.

sīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā.”

Kas notiek, ja ir 3 – virzienu draudze? “Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti!” Lūk, Dieva plāns Viņa draudzei jau no paša sākuma – šis plāns ir: 3 – virzienu draudze.

Bez kaut vai viena no šiem virzieniem, arī bez trešā virziena, Kristus draudzei nav jēgas. Satiekoties ar cilvēkiem, runājot, kopā darot labas lietas, viņi redz kristiešu attieksmi pret sabiedrību

nais, – Dievam! Jo tādēļ jau Viņš ir nācis pasaulē kā cilvēks pie mums. Pie visiem! Un Viņš, Jēzus Kristus, to darīja brīvprātīgi! Brīvprātīgi atdodams pats Sevi, pat Savu dzīvību mūsu visu dēļ!

Daudzi teologi, kuri pētījuši šīs pirmo kristiešu jaunās draudzes darbību un tās ietekmi uz vēlākajām paaudzēm, atzīst, ka brīvprātīgs labdarības darbs sabiedrībā sācies no kristiešu attieksmes pret cilvēkiem. Es domāju, ka mēs varam tam ticēt.

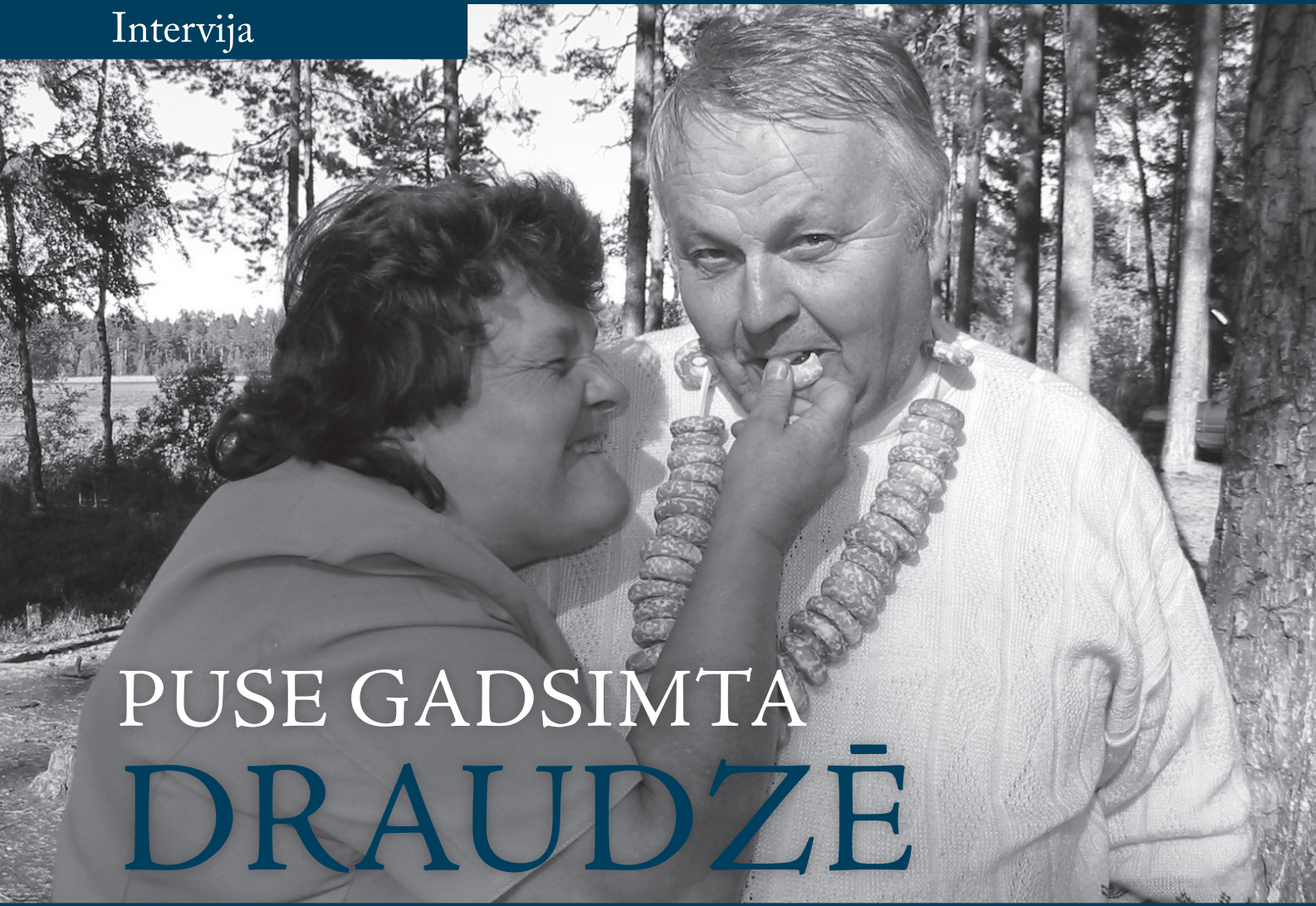

Zbignevs Stankēvičs

„Reliģiskās organizācijas un valsts var sadarboties brīvprātīgā darba jomās tādējādi, ka katrai ir kaut kas savs, ko dot cilvēkiem. Nav darba jomām jāpārklājas. Draudzēs brīvprātīgo darbu var organizēt, savācot informāciju no draudzes locekļiem – ko katrs var bez maksas dot cilvēkiem savas profesijas jomā, ko var dot dažāda veida materiālajās jomās. Šāds mehānisms ir ļoti vienkāršs. Vajadzīgi tikai tie, kas koordinē un vada to.

Tika veikta aptauja kādā katoļu draudzē par to, kādas ir cilvēku vajadzības. Izrādījās, ka 70% cilvēku bija vajadzīga palīdzība – ne materiālās lietas, ne pārtika, bet gan citu cilvēku klātbūtne. Ar savas klātbūtnes veltīšanu citiem ir visgrūtāk. Kristieši baznīcās grib celt paši savu garīgo stāvokli, bet cilvēks nevar sasniegt garīgo pilnību – kā vien ziedojot sevi citiem. Ir jāsabalansē sevis pilnveidošana ar sevis došanu. Bet, protams, ir pašam garīgi jāsaņem (jāuzpildās), lai dotu citiem.

Aicinu katram pašam iegūt vīziju, skaidrību par to, ko vēlos sasniegt, kādas ir manas dzīves vērtības. „Caritas” kalpošanas grupas tiks izveidotas katrā draudzē (katoļu).” (No Zbignevas Stankēviča runas „Brīvprātīgo seminārā” 2011. g. 26. nov.)

PUSE GADSIMTA DRAUDZĒ

Šis gads mūsu draudzē ir bijis ievērojamām gadadienām bagāts. Jūnijā mūsu brālis Valdis Birziņš atskatījās uz savu kristību sešdesmit piekto gadadienu, viņa sieviņa Edīte jūlijā – uz piecdesmit gadiem draudzē. 6. oktobrī ar pusgadsimta kalpošanu draudzē tika apsveikts Andrejs Zilgalvis. Lūdzu Andreju un viņa dzīvesbiedri Intu pastāstīt par viņu ticības ceļu.

Andrej, lūdzu, pastāsti par savu bērnību, par to, kā izlēmi kristīties.

Abi mani vecāki bija mācījušies Sužu seminārā. Mana māmiņa strādāja Adventistu Latvijas draudžu savienībā par sekretāri. Mājās tika runāts par kalpotāju darbu, viņas pienākumos ietilpa arī visu publicēšanai paredzēto darbu atrāšanās Reliģisko lietu pārvaldē. Bija cenzūra, varēja aizliegt publikāciju. Agri sapratu, ka ir cilvēki, kuri pretojas Dievam. Es Svētos Rakstus iemīlēju jau agri. Tētis, turot mani uz ceļiem, rādīja man lielu, krāsainiem attēliem ilustrētu Bībeli. Skolotājam, kura skolā stāstīja par cilvēka attīstību no pērtiķa, iebildu, ka mans Tēvs ir Dievs, es neesmu cēlies no pērtiķa. Mana vēlēšanās kristīties bija likumsakarīga.

Kas tevi kristīja un kur tas notika?

Kristībām mani sagatavoja sludinātājs A. Jurkevics, bet kristīja Jānis Lapa Čumalu ezerā pie Talsiem. Tūlīt pēc kristībām iesaistījos kalpošanā kā telpu diakons, sludinātājs P. Pokuls man uzticēja uzrunu sagatavošanu piektdienas vakaru lūgšanu svētkiem, pēc tam arī Bībeles izpēti vadīšanu sabatskolā.

Liekas, viss tā gludi, bet mēs zinām, ka tas bija sarežģīts laiks ticīgiem cilvēkiem. Jau maziņš tu biji „neērts” skolnieks, vai ir bijuši arī citi sarežģījumi?

Protams, par sestdienā kavētām stundām bija jāmaksā soda nauda, mācības vidusskolā bija jāpārtrauc, jo sacerējumu biju uzrakstījis Bībeles valodā, un viens no eksāmeniem bija sestdienā. Tas bija sāpīgi, bet tad es sapratu, ka tas ir pagodinoši Jēzus dēļ. Skolu pabeidzu pēc dienesta padomju armijā. Tad arī pabeidzu Rīgas celtniecības tehnikumu. Darba vietā vienmēr brīdināju, ka ievēroju sabatu. Tādēļ arī darbs vairākas reizes bija jāzaudē.

Kopā ar tevi vienmēr ir tava dzīvesbiedre Inta. Pastāsti, lūdzu, par jūsu ģimeni.

Man bija 18 gadu, kad Saldū dievkalpojumā ieraudzīju Intu. Kā ticīgi cilvēki draudzējās mūsu vecāki, arī mēs – bērni. 1983. gada 11. novembrī apprecējāmies. Esam kopā 29 gadus.

Inta: Ļoti interesanti bija datumi, kad mūsu mazbērni ienāca

ģimenē. Sintija piedzima 1994. gadā, nedēļu pēc tam, kad Andrejs bija atsācis kalpot kā sludinātājs, 1997. gada novembrī piedzima Ketrīna un Andreju iesvētīja par mācītāju. Kad 2002. gadā Andrejs pabeidza Ņūboldas koledžu, mūsu ģimenē ienāca dēliņš Paulītis.

Andrej, tu iemīlēji Svētos Rakstus, biji aktīvs draudzes loceklis, un Dievam noteikti bija mērķis tavai dzīvei. Vai tu vēlējies kļūt par mācītāju?

Pēc armijas mani aicināja kļūt par sludinātāju, bet es biju pārliecināts, ka neatbilstu prasībām, kādam jābūt sludinātājam. Atteicos. Manas mammas māsa Veras vīrs, mans onkulis E. Pavasars, un vecākais sludinātājs J.Oltiņš 1980. gadā mani pārliecināja sākt kalpot par neiesvētītu sludinātāju. Mana kalpošana šajā amatā sākās Kandavas draudzē. Pēc trim gadiem turpināju kalpot Ventspils draudzē.

Andrej, jaunākie draudzes locekļi jūtas tā, it kā Tu būtu Tukumā bijis vienmēr. Kurā gadā tu kļuvi mūsu mācītājs?

2000. gada 15. oktobrī es sāku kalpot Tukuma draudzē, turpinot darbu arī Kandavas draudzē. Bija arī laiks, kad Kandavu nomainīja Sloka. Tukuma draudzē pirmais iespaids bija drosmi atņemošs. Visi tādi ļoti nopietni, likās pat bargi. Pirmā doma bija – ko es šeit darīšu? Tomēr, tiekoties ārpus draudzes, apmeklējumu laikā, ar draudzes locekļiem veidojās kontakts.

Inta: Pēc mēneša jau jutāties kā mājās.

Andrej, tu dažas reizes esi dziedājis dievkalpojumā solo. Tu mīli dziesmas?

Jā, ar dziesmu un mūziku vienmēr esmu draudzējies. Dziedāju vīru korī, kvartetā, duetā. Spēlēju trompeti L. Paeglīša vadītajā pūtēju orķestrī Talsu draudzē.

Inta: Skaisti skanēja, kad jūs dziedājāt duetā ar tavu brāli Valdi.

Kādi sludinātāji tevi ir visvairāk uzrunājuši? Vai esi domājis – es arī tā darīšu?

Jau no bērnības paraugs man bija E. Pavasars, viņa pārliecība bija – ja kļūdies, tad uz žēlastības pusī. Tā cenšos arī es. Iespaidoja, pat sajūsmināja V. Geides svētrunas. Patika arī Klotiņš.

Tavas atbildes virknējas kā krellītes, stāstot par kalpošanas piecdesmit gadiem. Pēdējais, tradicionālais jautājums – kāda ir tava mīļākā rakstu vieta Bībelē?

Pirmā – Jņ.3:16, mūsu dzīves un ticības pamats, otrā – no Apd. 17:24-27. Tā ir pārdomām, jo „lai tie meklētu Dievu, lai kaut taustoties censtos Viņu atrast, lai gan Viņš nav tālu nevienam no mums”. Mūsu uzdevums ir vienmēr atgādināt, ka pasauli mīlestībā radījis Dievs.

Par sarunu pateicas D. Sproģe Tukuma draudzē

Svētos Rakstus iemīlēju jau agri. Tētis, turot mani uz ceļiem, rādīja lielu, krāsainiem attēliem ilustrētu Bībeli. Skolotājai, kura skolā stāstīja par cilvēka attīstību no pērtiķa, iebildu, ka mans Tēvs ir Dievs.

Konstantīns Reznikovs
Rīgas 7. draudze

CILVĒKS DOMĀ – DIEVS DARA

jeb kādu vēlamies jauno 2013. gadu?

Interneta portālā kāds vīrietis, kurš sevi sauc par “Filozofu”, uzdeva jautājumu – kā saprast teicienu “cilvēks domā – Dievs dara”? Atbilde, kas atzīta par labāko, skanēja: “Ja uz šo jautājumu paskatās globāli, tad... lai arī kā tu savu dzīvi izplānotu (pat līdz vissīkākajai detaļai), kaut kur tur, augšā, ir kāds lielāks, visaptverošāks spēks, kas tavu ceļu jau sen ir ierakstījis zvaigznēs, un viss notiksies, kā tam jānotiek...”

Tautas teicienos ir gudrība, bet ko saka Dieva Vārds – Bībele?

Laiks, tā īpašnieks, laika sākums un gals, laika plānošana no Dieva Tēva

Katrai lietai (nodomam) ir savs nolikts (ieplānots) laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda (Māc. 3:1). Kā redzams, laiks ir nogrieznis kāda nodoma īstenošanai. Ir NODOMS, ir LAIKS (stunda), un ir tā ĪSTENOŠANĀS.

Cik ilgs ir laiks, kurš piešķirts mums, cilvēkiem? *Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari, jo pazemē, kurp tavs ceļš iet, nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, ne gudrības (Māc. 9:10). Vispārīgais princips ir, ka laiks ir no dzimšanas līdz miršanai. Specifiskais izņēmums no vispārīgā principa sagaida mūs tuvā nākotnē, par ko runā Atklāsmes grāmata: laika vairs nebūs, bet septītā eņģeļa vēstījuma dienās, kad tas sāks bazūni pūst, ir piepildīts Dieva noslēpums, kā Viņš to ir pasludinājis Saviem kalpiem praviešiem. (Atkl. 10:7)*

Vai Dievs plāno lietu gaitu? Pirmais lielais Dieva plāns redzams radīšanā. 1.Mozus 1:5 lasām: *Tapa vakars un tapa rīts – pirmā diena, un tā par katru nākamo. Katram radīšanas notikumam – viena konkrēta diena, laiks no vakara līdz nākamajam vakaram, moderni sakot, 24 stundas no saules rietā*

līdz nākamās dienas saules rietam. Par otro lielo Dieva plānu, kurš bija sataisīts jau no pasaules iesākuma, lasām arī *Gal. 4:4- Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas. Runājot par pasaules vēstures notikumu gaitu, Dieva kontrole un virsvadība redzama arī šeit – Nebukadnecara sapņa tēls Daniela grāmatā ir trešais lielākais mums atklātais Dieva nodoms noteikta laika sadalē. Uz visu iepriekš sacīto varētu attiecināt Jesajas 14:27 minēto – **Jo, kad Tas Kungs Cebaots ko nolēmis, kas to var grozīt? Un, kad Viņa roka izstiepta, kas to var pavērst citādāk?***

Laiks, tā izlietošana un plānošana Jēzus dzīvē

Rūpīgi iepazīstoties ar Jēzus dzīvi, varam secināt, ka Kristus par dārgu uzskatīja katru mirkli. Tas, kas nāca no debesīm, lai būtu mums par priekšzīmi, pavadīja gandrīz trīsdesmit savas dzīves gadus parastā mehāniskā darbā. Bet pa šo laiku Viņš pētīja Dieva Vārdu un darbus, palīdzēja visiem un mācīja visus, kas bija Viņa ietekmes lokā. Kad iesākās Viņa atklātais darbs, Viņš staigāja apkārt, dziedinādams slimos, iepriecinādams bēdīgos un pasludinādams evaņģēliju nabaģiem.

Jēzus ieradums bija arī plānot savu dienu gaitu. Jāņa 7:3-9 lasām: *Tad Viņa brāļi sacīja Viņam: “Aizej no šejienes un ej uz Jūdeju, lai arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari... rādies pasaulei.” Tad Jēzus viņiem saka: “Mans laiks vēl nav nācis...” Un, to sacījis, Viņš palika Galilejā.*

Lācara nāves gadījumā var šķist, ka Jēzus nesteidzās un nejauši sanāca, ka tikai pēc 4 dienām Viņš nonāca līdz Lācara namam (Jāņa 11:17). Taču, rūpīgi pētot minēto notikumu, atklāsim, ka šī šķietamā vilcināšanās bija apzināta, plānota, lai satriektu un novērstu jebkādas šaubas par Jēzus augšāmcelšanas darba īstumu un dievišķo spēku – pārvarot cilvēku

aizspriedumus par to, ka tikai pēc 3 dienām gars atstāj dvēseli un cilvēks ir “pa īstam” nomiris.

Laika izlietošanas prioritātes Jēzus dzīvē

Ir divas lietas, kuras noteikti bija Jēzus dzīves visaugstākā prioritāte, bez kuras arī mēs neviens nespējam iztikt, ja vēlamies dzīvot pilnvērtīgu garīgo dzīvi – tā ir **lūgšana** (Marka 1:35) un **Dieva prāta īstenošana** dzīvē: “Mans ēdiens ir darīt Mana Debesu Tēva prātu un pabeigt Viņa darbu.” (Jāņa 4:34)

SECINĀJUMI un MĀCĪBAS 2013. GADAM:

1. Izvirziet mērķus, plānojiet laiku un pielieciet noteiktas pūles.

Noteikts mērķis, neatlaidīga piepūle un rūpīga laika ekonomija mums dos spējas iegūt zināšanas un disciplinēt prātu, kas savukārt mūs sagatavos gandrīz jebkuram ietekmīgam stāvoklim un derīgam darbam.

Visi, kas grib, var pārvarēt sīkumainības un kūtruma ieradumus. Tādi lai savam darbam izvirza konkrētu mērķi. Novērtējiet, cik daudz laika prasītu attiecīgais uzdevums, un pielieciet visas pūles, lai to paveiktu šajā laikā! Gribasspēka izmantošana rokām un prātam liks darboties veikli un prasmīgi.

2. Sniedziet paraugu un māciet izmantot laiku saviem bērniem.

Tiem, kuri ir vecāki vai vecvecāki, vajadzētu mācīt saviem bērniem laika vērtību un tā pareizu izmantošanu. Mācīsim bērniem, ka ir vērts tiekties darīt to, kas pagodina Dievu un nes svētību cilvēkiem. Pat savos bērnības gados mūsu bērni var būt Kunga misionāri. Nav lielāka grēka par to, kā pieļaut, ka bērniem nav, ko darīt! Tā bērni iemīl bezdarbību un var izaugt par negribīgiem, nespējīgiem un nederīgiem cilvēkiem. Kad tie sasniedz vecumu, kurā jau paši var sev pelnīt iztiku, un atrod darbu, viņi strādā slinki un vienmuļi, bet gaida, ka viņiem maksās tā, it kā viņi būtu uzticīgi.

Īsi acumirkļi, kuri maz pamazām tiek izšķiesti bezmērķīgās sarunās, rīta stundas, kas bieži vien tiek pazaudētas gulšņājot, laiks, kas tiek pavadīts sabiedriskajā transportā vai gaidot to, brīži, kad jāuzkavējas pirms ēdienreizēm vai jāgaida kāds cilvēks, kas kavējas uz tikšanos – ja šajā laikā rokās būtu grāmata, tālrunis vai dators un tas tiktu izlietots mācoties, lasot vai rūpīgi pārdomājot – kas gan netiktu paveikts!

3. Mūsu attieksme pret laiku laicīgajās lietās ietekmē mūsu garīgās dzīves kvalitāti.

Katra kristieša pienākums ir izkopt ieradumu būt kārtīgam, strādāt pamatīgi un rīkoties ātri. Tūlībai nav attaisnojoša iemesla nevienā darbā! Ja kāds pastāvīgi strādā, bet darbs netiek un netiek padarīts, tad tas nozīmē, ka šis darbs netiek veikts no sirds un ka tajā īsti nav iesaistīts prāts. Tam, kurš ir lēns un kurš strādā neproduktīvi, vajadzētu saprast, ka šie ir trūkumi, kas jālabo.

Kūtrums un bezrūpība, kas pieļauti laicīgajā darbā, pāries arī uz ticības dzīvi un cilvēku padarīs nederīgu jebkurai efektīvai kalpošanai Dievam. Daudzus, kas ar savu čaklo darbu varētu būt par svētību pasaulei, pazudina dīkdienība. Darba un neatlaidīgas mērķtiecības trūkums atver durvis tūkstoš kārdinājumiem. Ļauni biedri un slikti ieradumi degradē prātu un dvēseli, un rezultāts ir bojāeja šajā dzīvē un nākamās dzīves zaudēšana.

4. Izvirziet trīs no trīs.

Cilvēka dzīvē pēc būtības ir trīs svarīgākās jomas, ar kurām mēs neizbēgami sastopamies ikdienā. Tā ir mūsu garīgā dzīve un liecināšana (Dievs), tā ir ģimene (t. sk. draudze) un darbs (skola, sabiedriskās aktivitātes). Uzdosis sev vienu svarīgu jautājumu – kāda ir viena lieta, kuru es vēlētos uzlabot nākamajā gadā katrā no šīm jomām?

Ar lūgšanām ļausim, lai Dieva Gars uzrāda mums šīs lietas personīgi! Un tad, vienu, svarīgāko, visvairāk novārtā atstāto no katras jomas – to uzrakstīsim uz kādas lapas, piezīmju blociņā, tālruņa atgādinājumos – vienalga kur, bet galvenais, lai tās būtu vietā, kuru bieži redzēsim!

5. Plānojiet atbilstoši prioritātēm.

Tad, kad būsi salikuši punktus uz “i” – saplānojiet savu gadu atbilstoši šiem svaram! Kādi būs galvenie notikumi Jūsu nākamajā gadā?

Ko Jūs darīsiet savā dzimšanas dienā? Cik bieži Jūs apmeklēsiet draudzes locekļus? Iepļānojiet tam noteiktu laiku! Kad būs laiks Jūsu ģimenei – tikai viņiem?! Neaizmirstiet par atpūtu! Kad Jūs aicināsi kādu pie sevis, lai ienestu gaismu, pārmaiņu savā vientulīgajā, varbūt pat vienmuļajā ikdienā? Pierakstiet konkrētus datumus – tas var būt kāds kalendārs ar apvilktiem aplīšiem! Un atkal – lai tas atrodas redzamā vietā Jūsu ikdienas gājumā! Tad mēs varēsim atcerēties par tiem, sagatavoties tiem, neaizmirst un neatstāt novārtā šīs svarīgākās lietas, atbilstoši mūsu izvirzītajām prioritātēm – pārmaiņām nākamajam gadam! Pēc šādiem principiem var saplānot arī nedēļu un katru dienu.

6. Uzticēt savus plānus Dieva korekcijai.

Visvienkāršākais, bet reizē arī vissvarīgākais princips!

Jēkabs ir teicis: *Rītdien mēs dosimies uz to un to pilsētu ... kur jums būtu jāsaka: ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.* (Jēkaba 4:13-15) Arī Pāvils neatbalsta dzīvi bez noteiktiem plāniem, bet drīzāk gan konkrētu, noteiktu plānošanu, pakļaujot to Dieva korekcijai, ja Viņš tā uzskatīs par labu esam. Tāda bija arī paša apustuļa dzīve – plānot, pakļaujoties dievišķajai korekcijai (piem. Apd. 18:21, Rom. 15:23)

Mēs noteikti varam nodot savus plānus Dieva rokās – katru dienu, katru rītu. Lūgt, lai Dievs ienes Savas korekcijas mūsu cilvēciskajos plānos. Un Dievs patiesi izdara brīnišķīgas korekcijas! Tālejošas, vislabākās korekcijas, kādas var būt.

Vai esat to piedzīvojuši? Es ticu, ka esat!

7. Meklēt, saskatīt un pateikties par Dieva prāta atklāšanos savā dzīvē.

Tad nu raudzīsimies nopietni uz to, kā dzīvojam: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantosim laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! Nepadosimies neprātam, bet centīsimies saprast, kāds ir mūsu Kunga prāts. (Ef. 5:15-18)

Nemot vērā iepriekš rakstītās atziņas, tautas gudrība būtu jāpārfrāzē šādi: CILVĒKAM IR JĀPLĀNO atbilstoši DIEVIŠKAJĀM PRIORITĀTĒM, BET DIEVS IENESĪS SAVAS uzlabojošās KOREKCIJAS tiem, KURI UZTICĒSĪES VIŅAM PILNĪBĀ.

Lai ir slavēts tā Kunga Vārds, un Viņa svētība lai pavada katru lasītāju jaunajā 2013. gadā!

Vai tu jau pieteicies vasaras LIELĀKAJAM NOTIKUMAM?

Pievienojies Eiropas adventistu jauniešiem, piedzīvo – Viena spēku!

Adventistu jauniešu kongress ir atmiņā paliekošs notikums, tā mērķis ir dalīties un priecāties ticībā, lai stiprinātu mūsu identitāti un atstātu pozitīvu iespaidu vietā, kur esam. 2013. gada kongresa tēma ir - Viena spēks, tas norāda, ka viss, ko darām, un viss, kas esam, nāk no "Viena", kas ir Jēzus Kristus. Šis moto veiksmīgi atspoguļo arī Adventistu Jauniešu kalpošanas nodaļas moto - Jo Kristus mīlestība mūs vada. (2Kor. 5:14)

Šī būs spēcīga garīga pieredze un lieliska iespēja sajūst brāļu un māsu kopību. Šāds internacionāls pasākums tiek organizēts reizi četros gados. Adventistu jauniešu kongress ir daļa no adventistu vēstures un mantojuma. Pirmais kongress norisinājās 1930. tajos gados Vācijā, un tā tas ir turpinājies ik pēc četriem gadiem daudz un dažādās Eiropas valstīs, divi pēdējie kongresi norisinājās Polijā (2004) un Vācijā (2009).

Noderīga informācija:

Cenas:

Pastāv trīs galvenās cenu grupas Jauniešu kongresam, tās ir šādas:

- Tikai kongress (dalības maksa) 50 Euro.
- Dalība kongresā un ēdināšana 95 Euro.
- Pilna pakete (iekļauta izmitināšana) pirmā pakāpe 160 Euro, 140 Euro - otrā pakāpe, 120 Euro - zemākā pakāpe.

Apmešanās vieta:

Kopmītnes – pieejamas 2500 gultas vietas universitātes kopmītnu iestādēs. Tās tiek iedalītas divās kategorijās:

- 1) Pirmās klases (istaba ar vannas istabu/divas istabas un kopīga vannas istaba)

2) Otrās klases (vannas istaba kopīga četrām istabiņām)
Visas istabiņas atrodas īsas pastaigas attālumā no *Spens Congress* centra, kur norisināsies liela daļa pasākuma aktivitāšu.

Klases telpas/sporta zāles – tiem, kuri vēlas zemākas izmaksas, iespējams izvēlēties guļvietas uz grīdas dažādās telpās, arī šajās vietās pieejamas dušas, tualetes, bet katram dalībniekam ir jāņem līdzi personīgie matračī, guļammaisi, spilveni, utml.

Ēdināšana:

Visas maltītes tiks nodrošinātas uz vietas *Spens Congress* centrā.

Reģistrācija:

Mājas lapā: <http://www.aycongress.org> sadaļā – registration – atrodi Latvijas sarkanbaltsarkano karodziņu, klikšķini droši uz tā, tālākā informācija ir nodrošināta latviski, aizpildi anketu ar nepieciešamo informāciju un gaidi turpmākās norādes un aktuālāko informāciju savā e-pastā.

Tiek organizēts Latvijas jauniešu brauciens uz Adventistu Jauniešu kongresu, pieteikšanās vēl decembra laikā pie jauniešu vadītājas Intas Jākobsones – bereja@inbox.lv.

Ja Tu jau zini, ka brauc uz Adventistu Jauniešu kongresu, tad piesakies video reklāmas filmēšanai un esi Latvijas video rullīša seja! Piesakies filmēšanai, iegūsti vairāk info – ie.va@inbox.lv

Ja Tev palicis vēl kas neskaidrs, vēlies ko precizēt - jautā, raksti, interesējies! Nekautrējies, uzrunā savas draudzes mācītāju, jautā padomu un ieteikumu, viņš zinās, kur uzmeklēt informāciju!

Seko jaunumiem:

Oficiālajā AYC mājas lapā – <http://www.aycongress.org>

Izmanto iespēju, atzīmē Like no sava Facebook profila – <http://www.facebook.com/ayceurope>

Lieto Twitter? – <https://twitter.com/AYCongress>

Skaties jaunākos video – <http://www.youtube.com/user/aycongress2013>

Latvijas adventistu jauniešu mājas lapa – <http://jaunatne.adventisti.lv> un Twitter konts – [@jauniesi](https://twitter.com/jauniesi)

Madara Daukste

Filma: *Corageous* – lai gan pati daudz filmas neskatos, tomēr šī filma, manuprāt, sniedz vēsti cilvēkam, par ko aizdomāties. Tā ir par ģimeni, par vecāku atbildību pret saviem bērniem. Tā ir iedvesmojoša un iedrošinoša.

Grāmata: Tiem kas prot angliiski: “Falling endlessly in love” (*Ty Gibson*) – grāmata, kas man no jauna lika apzināties Kristus mīlestību, kaut mazliet to aptvert ar prātu, ar sirdi un domām. Latviski: “Ceļš pie Kristus.” Jo tā ir grāmata, kas man palīdzēja iepazīt Kristu tādā veidā, kā es vēl Viņu nepazinu.

Mūzika: Pēdējā laika favorīts ir itāļu pianists *Giovanni Allevi*. Iedvesmojoši skaista, vienkārša klavieru mūzika.

Jaunietis iesaka jauniešiem

Laura Birziņa

Visiem adventistu jauniešiem iesaku izlasīt E.Vaitas grāmatu “Vēstis jaunatnei”, kas, manuprāt, ļoti labi palīdz cīnīties ar vaļīgu uzskatu par jēdzienu – “kristietis”. Un vēl noteikti R. Morno grāmatu “Lūgšanu spēks”, jo nekad nenāk par ļaunu sev atgādināt, cik svarīgi ir veidot pilnvērtīgu lūgšanu dzīvi.

Iesaku klausīties klasisko mūziku, kā arī dabas mūziku, kuru Dievs mums spēlē nepārtraukti – vējš, putnu dziesmas, jūras šalkas... jo tas cilvēku patiešām nomierina, kā arī, manuprāt, neviena cita mūzika nelielā sajūsties tik tuvu mūsu Radītājam.

Manuprāt, ļoti vērtīga filma ir *Letters to God*, kas ļauj lieku reizi aizdomāties par to, kas šajā dzīvē ir patiešām svarīgs un ko nozīmē ticēt.

VISBRĪNIŠĶĪGĀKĀ DĀVANA PASAULEI – JĒZUS

Krā: Krū, ko tu tur čabīnīs un purpīni viens pats?

Krū: Es skaitu naudu!

Krā: Skaiti naudu? Kas tad tev uznācis?

Krū: Man nekas nav uznācis, bet visiem apkārt gan ir uznācis trakais dāvanu pirkšanas laiks! Un pie tam vēl viņi tās pērk citiem!

Krā: Tu laikam domā Ziemassvētkus?

Krū: Jā, jā, tos pašus. Kāpēc tieši Ziemassvētkos tik daudz tiek tērēts priekš citiem? Tā jau man aizies visi mani ietaupījumi!

Krā: Krū, Ziemassvētki ir došanas un dāvināšanas svētki.

Krū: Es to nevaru saprast! Dot dāvanas citiem, tas ir tik neloģiski un turklāt vēl tik dārgi! Es domāju, ja kādam kaut kas ir nepieciešams, viņš mierīgi

var ieiet veikalā un to nopirkt sev pats.

Krā: Izklusās, ka tu vispār nesaproti, kas ir Ziemassvētki, dāvināšana un dāvināšanas prieks.

Krū: Tu, māsiņ, nerunā tik daudz briesmīgas lietas vienā reizē! Dāvanas citiem, dāvināšana, došana – man no tā uzreiz sāk sāpēt vēders! Un vispār – Ziemassvētki ir viens liels materiāls zaudējums!

Krā: Starp citu, brālīt, man Tev arī ir Ziemassvētku dāvana. Lūdzu, Krū!

Krū: Tas ir man? Vai mamma tevi uz to piespieda? Nē, droši vien tētis!

Krā: Nevienš mani nepiespieda. Tu man esi ļoti mīļš, un es gribēju tevi iepriecināt. Nu, atver, apskaties!

Krū: Vai, man dienī, tā taču ir enciklopēdija par zvaigznēm! Taisni tādu es gribēju! Pēc šitās grā-

matas es tā ilgojos! Brīnišķīga dāvana!

Krā: Nu, vai tagad tev vairs nesāp vēders?

Krū: Nē, dāvanas saņemt ir tik patīkami!

Krā: Nu, re, tikai nezinu gan, vai tev tiktu šis prieks, ja es par dāvināšanu domātu tāpat kā tu.

Krū: Jā, labi gan, ka tu neesi tik skopulīga kā es. No kurienes vispār tā dāvināšana nāk un kā lai to iemācās?

Krā: Man to, brālīt, iemācīja DIEVS.

Krū: DIEVS? Pastāsi man par to!

Krā: Atceries, mamma reiz mums lasīja stāstu par to, kā sensenos laikos Jāzeps un Marija no Nācāretes pilsētas devās uz Betlēmi, kur notika tautas skaitīšana. Marijai tieši tajā laikā bija jāpiedzimst bērniņam. Tur bija tik daudz cilvēku, ka vienīgā vieta, kur viņi varēja apmesties, bija vienkārša lopu kūtiņa. Tieši tur, ne kādā greznā pilī, piedzima JĒZUS Bērniņš.

Krū: VIŅAM nu gan bija jāierāda visgreznākā un perfektākā vieta, kādu vien varēja atrast!

Krā: Visperfektāko vietu – Debesis – VIŅŠ bija atstājis, lai kļūtu par cilvēku GLĀBĒJU un DRAUGU. Kaut gan neviena pils nevarētu būt gana grezna Debess un zemes Valdniekam, bet VIŅŠ piedzi-

ma vienkāršā kūtiņā, it kā pasakot, ka nav atnācis uz šo zemi, lai iemantotu tās labumus, bet vienīgā pils, kur VIŅŠ grib dzīvot, un vienīgais labums, ko VIŅŠ grib iemantot – tā ir cilvēka sirds!

Redzi, JĒZUS ir pati lielākā un brīnišķīgākā dāvana, ko DIEVS dāvāja pasaulei.

Tā nu Ziemassvētkos visa pasaule svin JĒZUS Bērniņa piedzimšanu un cenšas kaut mazlietiņ došanā un dāvināšanā atdarināt visbagātāko un dāsnāko Devēju – DIEVU.

Krū: Jā, ja jau reiz DIEVS dāvāja Savu DĒLU, lai mīlestība varētu būt starp cilvēkiem, kā gan lai mums būtu žēl dāvēt daudz maznozīmīgākas lietas viens otram?

Es laikam tajā savā naudiņā esmu par daudz iekrampējies. Kur man gadījies tāds sīkstulīgs un negausīgs prātiņš?

Krā: Bet nav jau par vēlu to tavu prātiņu mainīt.

Krū: Zini, ko, māsiņ, tā arī darīsim! Vai tu būtu ar mieru doties man līdzi un palīdzēt sagādāt dāvanas mammai un tētim?

Krā: Protams, Krū.

Krū: Un vēl – man ļoti, ļoti gribētos, lai JĒZUM šajos Ziemassvētkos par mani būtu prieks!

UZDEVUMS

Atrodi burtu jūklī vārdus, kas mums atgādina Jēzus piedzimšanas notikumus. Meklē visos virzienos!

JĒZUS MARIJA JĀZEPS ZVAIGZNE BETLĒME KŪTIŅA SILĪTE GUDRIE GANIŅI DĀVANAS
HĒRODS MIERS PRIEKS GLĀBĒJS

N	G	A	N	B	D	B	E	T	B	T	U	A	C
V	I	S	A	E	P	R	E	K	S	M	E	I	M
C	S	Z	V	A	I	G	Z	N	E	B	N	S	I
P	G	T	J	Ā	P	E	G	L	Ā	I	B	U	E
G	U	D	R	I	E	B	S	F	Ņ	E	N	Z	R
U	B	A	N	M	T	N	C	I	T	M	E	Ē	S
D	C	Ņ	V	E	H	P	N	U	L	B	U	J	T
R	Z	I	C	E	T	A	H	S	R	Ī	P	M	I
V	Ā	T	C	B	G	E	A	Ī	Z	V	T	A	G
I	D	Ū	V	M	E	N	O	L	U	U	K	E	Z
C	V	K	E	U	A	V	E	T	S	G	A	N	C
M	I	E	R	V	F	T	U	J	H	Ē	O	D	S
A	G	L	Ā	Ē	J	H	Ē	R	O	D	S	N	P
R	S	D	V	Z	O	B	N	Ā	N	V	M	A	R
I	M	R	J	A	Ā	N	U	I	L	M	D	S	I
J	Ā	Z	P	L	V	J	Ē	U	S	I	P	L	E
A	Z	V	G	Z	N	E	B	N	C	E	T	M	K
G	K	L	Ā	V	R	I	E	K	Z	P	M	C	S
V	B	E	T	L	Ē	M	E	Ā	V	E	G	U	B
Z	A	D	C	E	V	G	J	Ā	C	D	F	E	G

DĀVANA, KURU NEBIJA KAUNS DĀVINĀT

Atceros, pirms apmēram pieciem gadiem dzirdēju uzrunu valsts svētkos no pašvaldības pārstāvja. Viņa dēls bija jautājis: „Tēti, kādai jābūt dāvanai?” Viņš, brīdi padomājis, atbildēja: „Tādai, kuru nav kauns dāvināt.”

Adventistu Rēzeknes draudze šī gada Latvijas svētkiem gatavojās īpaši, jo jau visa gada garumā domāja par dāvanu savai valstij dzimšanas dienā.

Dāvana bija programma „Laimīgas ģimenes noslēpumi”, kas norisinājās 10 vakarus plkst.19:00 katru vakaru un noslēdzās 18. novembrī.

Lekcijas lasīja vieslektore Lidijs Neikurs (Ukraina), Zaokskas Universitātes (Krievija) un Ukrainas Humanitārā institūta pasniedzēja, ģimeņu konsultante, speciāliste bērnu audzināšanas un ģimenes saglabāšanas jautājumos (vairāk info un lekcijas: neikurs.com). Tēmas, ar kurām iepazīnās visi klātesošie, bija šādas:

- Mazi noslēpumi lielai laimei;
- Kā atgriezt mīlestību mājās;
- Piecas mīlestības valodas;
- Atgrieziet romantiku Jūsu attiecībās;
- Kas jāzina vīriešiem par sievietēm un sievietēm par vīriešiem;
- Kā atdzīvināt dziestošu mīlestību;
- Kā iemācīties būt par vecākiem – profesionāļiem;
- Laulāto lomas ģimenē;
- Medus mēnesis – visu mūžu;
- Kas jāzina pirms kāzām.

Bija iespēja saņemt bezmaksas individuālas konsultācijas un atbildes uz

jautājumiem. Šo iespēju cilvēki novērtēja, un konsultējamie pie Lidijs Neikurs nāca katru dienu.

Sertificēti konsultanti no Latvijas Dainis un Irina Rudziši katru vakaru palīdzēja apkopot klausītāju uzdotos jautājumus, izpēlēt ģimenes ikdienas ainas, kā arī noslēgt vakaru.

Katru vakaru atsevišķā telpā organizējām arī radošas nodarbības bērniem, sākot no sākumskolas vecuma. Mazākie varēja krāsot krāsojamās lapas turpat semināra telpā, pēdējās rindās. Tas ļāva vecākiem vienu stundu vakarā domāt par savas laulības bagātināšanu, vecvecākiem domāt par palīdzību mazbērnu audzināšanā, nenodarot skādi, bet veidojot vienotu ģimenes vadīšanas modeli. Klātesošie arī šo iespēju izmantoja labprāt, jo atzina, ka reti kad ir padomāts par bērnu pieskatīšanu pasākuma laikā.

Atnācēji pirmajā dienā bija apmēram 65 cilvēki. Ar katru dienu tiem piepulcējās 18 klausītāji, bet semināra pēdējās dienās to jau bija ap 120. Un zālē bija jāienes papildus krēsli. Lekciju apmeklējums bija stabils – 80 % klausītāju bija tie, kas no pirmās dienas nāca katru reizi! Pati lektore atzina, ka viņas praksē tas tā ir pirmo reizi. Jo parasti auditorija mainoties.

Katram tika izsniegta apmeklējuma kartīte, uz kuras par katru apmeklējuma dienu tika uzspiests zīmodziņš sirsnīgas veidā. Visiem, kuri apmeklēja lielāko daļu programmas, tika dāvinātas dāvanas – grāmatas par attiecību tēmu „Kopā uz mūžu”, „Kā patiesi mīlēt savu bērnu”, „Zelta rokas”, „Ceļš līdz laulībām”, kā arī pašas lektores sarakstītā grāmata – „Ненормативное поведение” un daudzas citas ļoti vērtīgas grāmatas. Bija arī grāmatu galds, kur grāmatas varēja nopirkt.

Bet pēdējā semināra dienā visiem klausītājiem tika sniegta iespēja bez maksas savā īpašumā iegūt E.G. Vaitas grāmata „Lielā cīņa”. Šo iespēju izmantoja apmēram 40 cilvēki.

Rēzeknes draudze šo pasākumu organizēja ar Rēzeknes pilsētas domes un Sociālās aprūpes pārvaldes atbalstu, kā arī ar „Rēzeknes vēstis” un Rēzeknes Māmiņu Kluba informatīvo atbalstu (tā vadītāja noklausījās 9 lekcijas). Neskaitot divus radio, pilsētas afišu stabus, pilsētas lielāko daļu pirmsskolas izglītības iestāžu informatīvos standus, pasākuma afišas bija izvietotas 10 pilsētas maršruta autobusus.

Mūsu Radītāja klātbūtne bija jūtama gan gatavojoties programmai, gan to vadot. Piemēram, telpu meklēšana pa-

sākumam sākumā bija apgrūtināta, jo visur pilsētā jau bija saplānoti vairāku mēnešu pasākumi uz priekšu. Šim mērķim beigās tika piešķirta pilsētas 3. vidusskolas aktu zāle, kura pati par sevi bija gaiša, izremontēta. Un kā beigās izrādījās, – tieši šo skolu ir absolvējis pašas lektores nu jau mirušais vīrs, kurš savas dzīves laikā bija kalpotājs Adventistu draudzē.

Svētību sarakstā var minēt gan vietējās avīzes brīnišķīgu pretimnākšanu, gan „Rēzeknes satiksmes” pretimnākšanu reklāmas jomā (autobusus) u.c., ko nevar apvienot vienā rakstā. 10 dienas piepildītas ar svētībām!

Pasākums tika reklamēts jau iepriekš vietējā avīzē ar lektores rakstu starpniecību, kā arī ar intervijām. Tas tika reklamēts arī Latvijas televīzijas ziņās. Uzfilmēto materiālu var aplūkot šeit: <http://www.rezekne.adventisti.lv/>

Lekcijas arī bija iespējams tiešraidē klausīties un skatīties ar i-neta vietnes palīdzību, ko izmantoja vidēji 12 cilvēki dienā.

Kad kādā no pirmajām pasākuma dienām satiku savu kursa biedreni, kura bija atnākusi ar savu vīru un diviem bērniem (un turpināja nākt katru vakaru!), es viņai jautāju, vai viņa ir apmierināta ar dzirdēto un redzēto. Viņa atbildēja: „Noteikti, jā! Es ieraudzīju pilsētā afišas un nodomāju: grēks būtu neatnākt, jo pasākums taču ir bez maksas! Un par tādu tēmu...”

Gan organizatori, gan apmeklētāji bija vienprātīgi, ka dāvana ir izdevusies. Pēc vairāku lekciju noklausīšanās Sociālās aprūpes pārvaldes vadītājs Gunārs Arbidāns atveda arī savas kolēģes un, pasākumam beidzoties, atsūtīja draudzes mācītājam Imantam Ģipslim pateicības vēstuli par organizēto pasākumu. Kā turpinājums iesāktajam ir plānots Laimīgas ģimenes klubs, ko plānots vadīt 1x mēnesī. Šobrīd notiek sagatavošanās darbi.

Milzīgs paldies lektorei, visiem draudzes brīvprātīgajiem, kas nenogurstoši gatavojās pasākumam un piedalījās tā organizēšanā! Mēs visi izjutām patiesu prieku, dāvinot šo dāvanu mūsu Latvijai.

Arī man, Elīnai Ģipslei, bija patīams prieks, kopā ar visiem klātesošajiem, klausīties šīs praktiskās dzīves gudrības. Paldies Dievam, ka Viņš mums dod iespēju mācīties, lai mēs būtu laimīgi jau tagad.

RĒZEKNE – MANA OTRĀ DZIMTENE

Pastāstiet nedaudz par savu ģimeni. Vecāku un tagadējo.

Es piedzimu mācītāja ģimenē, kas man lika pamatus pareizam savstarpējo attiecību modelim. Tēvs bija ļoti labs psihologs, mūziķis un brīnišķīgs stāstnieks. Mums ar brāli viņš veltīja ļoti daudz uzmanības, neskatoties uz savu aizņemtību. Mamma bija maiga un labsirdīga sieviete, vienmēr palīdzēja visiem cilvēkiem, kam bija kāda vajadzība. Viņas dziļā interese par cilvēku likteņiem mūs ar brāli ļoti pārsteidza, vēl vairāk, viņa mūs vienmēr iesaistīja šajā darbībā.

Kāda ir Jūsu izglītība? Kā Jūs nonācāt pie tā, ka strādājat šajā jomā?

Jau astoņos gados es biju nolēmusi, ka kļūšu par medicīnas darbinieku, lai palīdzētu cilvēkiem, bērniem, kaķiem un suņiem. Un es tiešām to arī sasniedzu, 1962. gadā beidzot medicīnas skolu. Bet man bija arī sapnis iet tēta pēdās un palīdzēt cilvēkiem viņu problēmu risināšanā. Tāpēc es aktīvi iesaistījos visās iespējamajās psiholoģijas un ģimenes konsultēšanas programmās. Šādu iespēju man deva divas augstskolas – garīgā akadēmija Fridensau (Vācija) un Ģimenisko attiecību izpētes institūts (Austrālija).

Kas Jūs saista ar Latviju? Ar Rēzekni? Kāpēc Jums ir pamudinājums dalīties ar savām zināšanām tieši šeit?

1965. gadā apprecējos ar brīnišķīgu cilvēku – Vili Neikurs, kurš ir dzimis Rēzeknē. No tā laika, šī brīnišķīgā valsts Latvija un pilsēta Rēzekne ir kļuvusi par manu otro dzimteni. Šeit dzīvoja vecāki un visa lielā Neikurs ģimene. Kopā ar vīru mēs strādājam un

pasniedzām lekcijas Zaokskas garīgajā universitātē, kā ģimeņu nodaļas vadītāji un ģimeņu konsultanti 14 Ukrainas un Krievijas pilsētās. Pastāvīgie braucieni, satikšanās ar ģimenēm, studentu konsultēšana, gan skolu, gan augstskolu, tikai nostiprināja mūsu pašu savstarpējās attiecības. Mēs nodzīvojam 42 gadus laimīgā laulībā, uzaudzinājam dēlu Staņislavu, kuram tagad ir divi pieauguši bērni, mūsu mīlie mazbērni – Vilis un Violeta.

Kādas tendences (problēmas) Jūs saredzat sabiedrībā, strādājot šajā jomā?

Visu, ko mēs mācījām studentiem un ģimenēm, mēs paši pielietojām savā ģimenē un pārliecinājāmies, ka TAS DARBOJAS! Piedzīvojot, ka personīgajā pieredzē mums palīdz šīs zināšanas un iegūtā informācija, mēs nodevām tās tālāk tiem, kas vēlējas saglabāt savu ģimeni, pārvarot visas krīzes ģimenes problēmās.

Kāpēc ir svarīgi apmeklēt semināru? Kāds būtu novēlējums laikraksta „Rēzeknes Vēstis” lasītājiem.

Mans mīļotais vīrs nomira 2006. gadā, bet Latvijā kā mana vīra dzimtā zeme joprojām man ir dzimtene. Rēzeknē ir apglabāti man dārgi cilvēki – vīra vecāki Staņislavs Neikurs un Jekaterīna Neikurs. Šeit dzīvo mani draugi, kuriem mēs kopā ar vīru palīdzējām atjaunot dvēseles mieru un veselību, tāpēc man arī šodien nav vienaldzīgi šo cilvēku likteņi un šīs pilsētas ģimeņu stāvoklis.

*Ar Lidiju Neikurs
sarunājās Elīna Ģipsle
Pilna intervija publicēta laikrakstā
„Rēzeknes vēstis”*

Liktenīgā PASTMARKA

jeb „Es tevi neaizmirsīšu”

„Vai sieva var aizmirst savu zīdāmo bērnu, neapžēlodamās par savu miesīgo dēlu? Un jebšu viņa to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu.” (Jesajas 49:15)

Tā – uz mūža ieslodzījumu notiesātā – vēstule manās rokās nonāca caur draudzi it kā nejauši, vārda sakritības dēļ. Bet vai tad mūsu dzīvē kas notiek nejauši?

Viņš, izlasījis kādu grāmatu par Dieva brīnišķīgo aizgādību pagājušā kara laikā, vēlējās sarakstīties ar kādu ticīgo, kas arī pārdzīvojis kara laikus un var pastāstīt par saviem pie- un pārdzīvojumiem tanī laikā. It kā atbildu viņa vēlmēm. Bija ko pastāstīt. Nu kaut vai par, uzskatu, visspilgtāko Dieva žēlastību un apsardzību laikā, kad desmit dienas mūsu ģimene kopā ar tuvākajiem kaimiņiem (viņi burtiski atskrēja teikdami: „Jūs ticat Dievam, Viņš jūs sargās!”) pavadījām bumbu nedrošā pagrabā zem mājas pamatiem frontes neitrālajā joslā abpusēji aktīvas karadarbības apstākļos. Dieva žēlastībā mēs izkluvām no šīs pekles neskarti.

Drusku samulsu, jo man nekad nebija bijis jākontaktējās ar šāda kontingenta ļaudīm. Bet kāda iekšēja balss it kā skubināja – „Raksti”! Tā iesākās mūsu sarakste. Atbildēju uz viņa jautājumiem, viņš īsumā izstāstīja savu dzīves stāstu. Drūmais dzīvesstāsts turpinājās līdz pēdējiem galēji kļūmīgiem nodarījumiem. Rezultātā – tiesas spriedums – mūža ieslodzījums.

Pēc sprieduma noklausīšanās, galējā šokā atgriežoties kamerā, viņš varēja domāt tikai par vienu – kā ātrāk izbeigt šo murgaino dzīvi. Bet te kameras apsargs pa lodziņu pasviež kādu grāmatu ar piebildi – „Tev tā kā tā beigas, palasi vismaz Bībeli.” Pirmās dienas, šoka pārņemts, Viņš pat nepaskatījās uz šo Grāmatu. Pēc dažām dienām Viņu ieinteresēja tās ārējais izskats. Tad sāka pašķīrstīt, un visbeidzot ieskatījās arī tekstā. Kāda valoda! Pieradis tikai

pie žargona un lamu vārdiem, no šīs Grāmatas viņš sāka mācīties normālu, cilvēcisku valodu. Un ne tikai to! Dieva Gars darīja savu. 2003. gadā viņš slēdza derību ar Dievu, kristībās.

Mūsu vēstulapmaiņa sākās krietni pēc šiem notikumiem. Viņš jau ir paspējis labi iepazīties ar Bībeles tekstiem, tādēļ vēstulēs līdztekus sadzīviskiem aprakstiem cenšos kā kodolu ielikt kādu no E. Vaitas tekstiem, kādas saturīgas dziesmas vārdus u.tml. Gandrīz lieki teikt, ka kopš mūsu iepazīšanās viņš ir manu aizlūgšanu pastāvīgais „klients”.

Šā gada 15. aprīlī viņš rakstīja: „Tavas vēstules man tiešām palīdz dzīvot, jo katra vēstule vai atbalsts, arī palīdzība man ir kā liela, liela dāvana, ka pat brīžiem ar grūtībām spēju asaras apvaldīt. Zinot, ka nekad man netikt brīvībā, katra sapratne un palīdzība man ir ļoti, ļoti dārga.”

Un tad pēkšņi sabatā, saņēmu aploksnī, kurā vēstule ar tikai dažām rindām, kuras uzrakstītas krietni iepriekš:

„Ar mani ir kaut kas neaprakstāms noticis – nav ne garastāvokļa, nedz vēlmes kaut ko darīt vai iedziļināties vēstulū rakstīšanā. Tāda kā apātija pārņēmusi manu dzīvi (..), tā vien gribas apturēt dzīvi sevī! Neraksti man vairāk (..)”. Ko man bija domāt?! Jāpiebilst, ka iepriekšējās vēstulēs jau bijām pārrunājuši nepatīkamo ziņu, ka ar viņa kriminālo biogrāfiju pēc pašreizējajiem likumiem viņš nekad nevarēs lūgt un cerēt uz apžēlošanu. Un, lūk, sabrukums. Pagāja nedēļa, kamēr pa apkārtceļiem izdevās noskaidrot – nē, aizdomām nebija pamata. Ar manu vēstulpartneri viss ir kārtībā.

Ko tālāk? Protams, lūgšanas, lūgšanas. Tanī laikā izlasīju grāmatu „Bagātākais alu cilvēks”. Sižets šī cilvēka jaunībā

kaut kur atgādināja mana vēstulpartnera gājumu. Tikai tas to visu izvēlējās brīvprātīgi, bet mans draugs – dzīves piespiests. Tomēr izšķirošais abos gadījumos bija – Bībele. Un atkal kāda iekšēja balss it kā teica: „Aizsūti šo grāmatu viņam!” Ieliku klāt zīmīti ar pastmarku un piebildi: „Es ļoti ceru un ticu, ka kādreiz arī tu varēsi uzrakstīt savu dzīves gājumu ar uzvarošām beigām.”

Gāja neziņas pilnas dienas – kas būs tālāk? Un tad necerēta, bet klusībā gaidīta vēstule (01.08.): „(..) Paldies par grāmatiņu (..). Neskatoties uz to, ka teicu, lai vairs neraksti man, tomēr tu atcerējies par mani, atsūtot grāmatu ar pastmarku. Ja jau ieliki pastmarku, tad saprotu, ka aicini mani nepadoties (..), bet turpināt rakstīt (..). Man tagad iet sīva ciņa garīgajā ziņā (..)”

Kāda nozīmīga loma vienai pastmarkai! Tas, protams, tikai ārēji. Mēs zinām, Kurš aiz tā stāv. Un pēc trīs nedēļām: „Ar morālo krīzi esmu ticis galā ar Dieva palīdzību un nedomā arī no Tavas vēstules, izlasot Elenas Vaitas vārdus (..)”.

Un vēl pēc pāris nedēļām: pievakarē pēkšņi iezvanās telefons. Vīrieša balss jautā – „Vai vari iedomāties, kas tev zvana?” „Pēc balss nevaru,” atbildu. „Te Laimons (mana vēstulpartnera vārds)!” Dīvaina sajūta pārņem mani – it kā sens draugs būtu ienācis istabā. Viņš izmantojis iespēju tikt ar mani telefonsarunā atļautās 15 minūtes! Abpusējs pārsteigums un prieks!

Savās aizlūgšanās pieminēsim arī Laimonu un Ināru – lai Dievs vairo viņu ticību, dod spēku un prieku Mūžības cerībā!

*Alfons Krieviņš
Rīgas 7. draudze*

Plānotie pasākumi 2013. gadā

Draudzes devīze ir – “Darīt zināmu Dievu pasaulei.”

Šī mērķa dēļ draudze tiek aicināta tiekties pēc tā, kas augšā – tāpat uz izaugsmi garīgumā, pētot Biblii, lūdzot un lasot praviešu gara darbus, lai katrs iepazītu Dievu personīgi. Otrkārt, draudzes uzdevums ir savu darbību izvērst uz āru – ar Dievu iepazīstinot citus, veidojot draudzīgas attiecības ar citiem, kā arī ienest pozitīvas izmaiņas sabiedrībā, kurā tā dzīvo. Un treškārt, draudzes locekļu aicinājums ir tiekties pāri tām barjerām, kas mūs kā ģimeni sadala, to īstenojot ar mācekliību, garīgi audzinot un iesaistot katru locekli draudzes dzīvē un misijā. Šo trīs galveno uzdevumu veicināšanai, nākošajā gadā ir paredzēti vairāki pasākumi:

9.-19. janvārim

Vispirms 2013. gads sākas ar desmit lūgšanas dienām. Aicinu lūgt par mūsu draudzi, par draugiem, kuri Dievu nepazīst, par evaņģelizācijas sanāksmēm un īpaši par evaņģelizāciju, kuru vada mācītājs Andrejs Āriņš Tallinā.

11.-18. janvārim

Janoš-Kovačs Biro (TED) ierodas Baltijas zemēs, lai tiktos ar mācītājiem un pārrunātu evaņģelizācijas jautājumus.

22.-25. janvārim

Semināru par Bībeles stundu sastādīšanu vadīs Mihaels Hamiltons (TED).

27.-28. janvārim

Baltijas ūnijas jauniešu nodaļas vadītājs Giedrius Rimša sasauca uz sanāksmi Igaunijas, Latvijas un Lietuvas draudžu savienību “Ceļa meklētāju” un jauniešu nodaļu vadītājus.

16.-23. martam

Vispasaules Jauniešu nodaļa izsludinājusi 16. martu par “Adventistu jauniešu Labā Samarieša dienu”, ar kuru sākas jauniešu lūgšanas nedēļa no 16. līdz 23. martam.

23.-24. martam

Rīgā viesojas Trans-Eiropas divīzijas mantzinis Johans Johansons lai piedalītos Baltijas ūnijas pavasara sēdē.

29.-31. martam

Jēzus Kristus ciešanu, nāves un augšāmcelšanās piemiņas laikā no 29. līdz 31. martam draudžu lūgšanu namos tiks organizēti īpaši dievkalpojumi, uz kuriem aicināsim draugus, kaimiņus, darba un studiju biedrus.

31. aprīlī

Rīgas I draudzē viesosies Adventistu Somijas ūnijas vadītājs Kalervo Aromaki.

7.-10. jūnijam

Rīgā būs Ģenerālkonferences Bērnu nodaļas vadītāja Linda Koh un TED Bērnu nodaļas vadītāja Clair Sunches, lai rīkotu seminārus bērnu skolotājiem.

30. jūlija - 4. augustam

Pasaules jauniešu kongress no 8. līdz 13. jūlijam notiks Dienvidāfrikā. Savukārt, Eiropas jauniešu kongress, kuru būs vieglāk aizsniegt jauniešiem no Latvijas, tiks organizēts Serbijā, Novo Sad pilsētā no 30. jūlija līdz 4. augustam.

29.-31. augustam

Šī vasara ir bagāta ar kongresiem Baltijas ūnijā. Vispirms Igaunijas draudžu delegāti tiek aicināti uz kongresu no 15. līdz 17. augustam. Savukārt, Latvijas draudžu savienības kongress notiks no 29. līdz 31. augustam. Un Lietuvas Misijas lauks sasauca delegātus uz kongresu no 26. līdz 28. septembrim.

No 12. oktobra

Mūsu uzdevums ir sagatavoties “Lielās Cerības projekta” īstenošanai. Par grāmatas “Lielās cīņas” tēmām tiek sagatavoti žurnāli un grāmatas. Tās būs jāsāk izplatīt no 12. oktobra.

2.-9. novembrim

Lūgšanas nedēļa ir plānota no 2. līdz 9. novembrim.

12.-20. novembrim

TED gada sanāksme, uz kuru tiek aicināta Baltijas ūnijas un draudžu savienību administrācija.

13. decembrī

TED vadītājs Dr. Bertils Viklanders viesosies Rīgā I draudzē.

15. decembrī

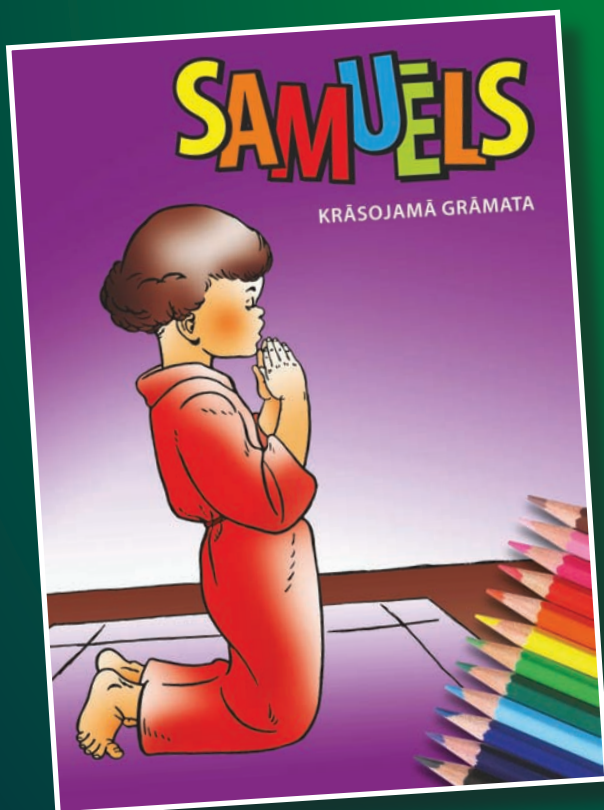
Baltijas ūnijas ziemas sanāksme.

Tiek organizēti vairāki evaņģelizācijas semināri Latvijā. Lūgšim, lai Dievs svētī mūsu mācītāju, evaņģelistu un katra draudzes locekļa pūles sludināt vēsti par Jēzu, par drīzo nākšanu.

*Baltijas ūnijas vadītājs
Valdis Zilgalvis*

PATMOS JAUNUMI

“Neparasta vieta žēlastībai”

Daudziem Vecās derības stāsti šķiet nežēlīgi. Vai tajos iespējams saskatīt arī Dieva žēlastību?

“Vienmēr virsotnē”

Pavisam jauns ikdienas lasījumu krājums jauniešiem.

“Brīnumu Dievs”

Ikdienas lasījumi, kuri palīdz saskatīt Radītāja rokrakstu visā, kas ap mums.

“Samuēls”

Krāsojamā grāmata bērniem ar stāstu par mazā Samuēla piedzīvojumiem, kalpojot Dieva templī.